

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVIII
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE 1970

C U P R I N S

— <i>Vieți și personalități sfinte</i>	C. Adv.
— <i>O lucrare valoroasă</i>	C. Alexe
— <i>Viața veșnică și poruncile lui Dumnezeu</i>	T. Niculescu
— <i>Apus de soare</i>	P. V. Cazan
— <i>Biserica — Unitatea ei</i>	C. Adv.
— <i>Pe muntele Carmel</i>	Boia Grigore
— <i>Păcat — un cuvânt dezgustător</i>	C. Petcu
— <i>Legea lui Dumnezeu</i>	V. Florescu
— <i>Dărnicia voioasă</i>	N. Dumitrescu
— <i>Folosirea timpului liber</i>	T. G. Rizea
— <i>Isus Mântuitorul</i>	V. Laszlo
— <i>Cele două firi</i>	H. Artinian
— <i>Psalm (poezie)</i>	Florin Lătu
— <i>O clipă doar (poezie)</i>	N. Bastoreață
— <i>Te cerem, vino, Doamne ! (poezie)</i>	M. Chelcea

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

personalități sfinte

În prima declarație a Domnului Hristos ce ne-a fost redată, El ne-a dat cheia vieții Sale de lucru: „De ce M-ați căutat?” întrebă El pe părinții Săi. „Nu știți că Eu trebuie să fiu în casa Părinților Mei?” La o vîrstă fragedă, Domnul Isus S-a hotărît să accepte planurile lui Dumnezeu pentru viața Sa. El Și-a așezat cu fermitate picioarele pe calea ce avea să-l aducă suferințe, dezonoare și o teribilă moarte pe cruce, dar era de asemenea pasul ce avea să aducă celor credincioși mîntuirea.

Cele mai de folos vieți din istoria bisericii au fost trăite de către bărbații și femeile care s-au consacrat lui Dumnezeu de timpuriu. În cele ce urmează ne vom ocupa de acele influente caractere biblice și de unii dintre întemeietorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Este un lucru nefericit — neînțeles — acela de a gândi adesea la greșelile lui David, mai degrabă decît la virtuțile lui. Dumnezeu l-a numit un om după inima Lui (Fapte 13, 22). Domnul Isus a îngăduit să fie numit fiul lui David (Mat. 22, 42). Psalmii lui David, compuși sub influența Duhului Sfînt, au adus o mîngiere nespăzî inimilor multor credincioși din toate timpurile.

Cînd era un adolescent, David și-a îndreptat fața către Tatăl său ceresc. Cîndva el scria: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: cînd este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Ps. 16,8). Cînd auzi înfricoșata provocare a lui Goliat, el nu s-a gîndit nici o clipă la propria lui siguranță; ci a fost mai degrabă preocupat de onoarea lui Dumnezeu. „Cine este Filisteanul acesta, acest netîiat împrejmur, ca să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui viu?” 1 Sam. 17,26 u.p. Răspunsul fratelui său mai mare ne descoperă faptul că David era considerat prea tînăr spre a merge la luptă (vers. 28). Cînd Goliat a văzut pe David „a ris” de el, căci nu vedea în el decît un copil” (vers. 42). Și totuși David a fost folosit de Dumnezeu spre a aduce o mare biruință pentru poporul Său. David constituie un exemplu clasic a ceea ce Dumnezeu poate face cu cineva consacrat.

Cam cu trei veacuri mai tîrziu, Isaia a fost chemat la lucrarea sa profetică, cînd nu era decît un tînăr. Inspirația divină l-a numit un „profet tînăr”. Cînd auzi vocea lui Dumnezeu spunînd: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?”

Isaia a răspuns: cu o încredere sfîntă: „Iată-mă, trimite-mă” (Isa. 6,8).

Lucrarea credincioasă a acestui devotat profet, a continuat timp de aproape 60 de ani. Cam de la 745 la 685 în.Hr., cînd a fost omorît cu cruzime de către Manase. Influența lui Isaia, nu numai asupra contemporanilor săi ci și asupra generațiilor ce au urmat, este peste puțină de a fi pe deplin apreciată. El este citat de peste 90 de ori de către diferiții scriitori ai Noului Testament. Capitolul cincizeci și trei al cărții sale — capitol fără egal a făcut pe mulți să-l numească — și pe bună dreptate — profetul evanghelist sau evanghelistul V. Testament. Și ce am fi făcut fără cap. 35, 40,43,53 ale cărții lui Isaia; cum și o sumedenie de alte pasaje ce-mi vin în minte acum? În adevăr, hotărîrea lui Isaia, de a fi prezent în cele ale Tatălui Său a fost o veste bună pentru lumea întreagă, pentru perioadele ce au urmat.

Dintre toți eroii Vechiului Testament, cu siguranță că Daniel este unul dintre cei mai iluștri. El era numai de optsprezece ani cînd a fost adus în serviciul unei curți imperiale păgine, în serviciul regelui Babilonului, și datorită tineretului lui, nobila lui rezistență față de rău și categorica lui atitudine față de ceea ce este drept și bun, face să fie vrednic de admirat. Lui Daniel i s-a oferit în mod liber educarea la Universitatea Imperială din Babilon — cea mai bună din lume, la data aceea. Cel mai puternic și mai mare rege din lume — Nebucadnețar, probabil că a condus examinarea finală. Ocaziile pentru afirmare în Babilon, erau excelente. Daniel era dispus să slujească cu credincioșie lui Dumnezeu și fără în care se găsea și în slujba căreia se afla. Dar hrana oferită cuprindea alimente pe care el nu le folosea și tot ceea ce el evita să mănînce în trecut continuă să evite și acum. Daniel știa că el trebuie să aibă o dietă și să-și mențină în formă ascuțită percepțiunile sale mințiale pentru ca să fie totdeauna capabil să deosebească în mod clar între ceea ce este drept și ceea ce este nedrept. El se hotărî să urmeze calea unei stricte cumpătări. El „hotărî în inima lui să nu se spurce”.

Dumnezeu a binecuvîntat pe Daniel și pe cei trei tovarăși ai lui, astfel că după trei ani de studiu, ei „în toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și des-

pre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decît toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui” (v. 20). El mai onoră pe Daniel dîndu-i într-o perioadă de 70 de ani, cea mai importantă serie de profeții ce se poate găsi în Vechiul Testament. Un profet modern i-a făcut cel mai înalt compliment posibil, scriînd: „Cu excepția Modelului Perfect, nu există în Sfînta Scriptură nici un singur caracter mai vrednic de urmat, ca acel al profetului Daniel”. Cît de recunoscători trebuie să fim că Daniel s-a hotărît ca în viața sa, să se găsească în casa Tatălui Său.

Correspondentul lui Daniel în Noul Testament, Ioan vizionarul, a fost un alt slujitor care s-a consacrat lui Dumnezeu fără de rezervă. Unul dintre cei doi primi ucenici ai Domnului Hristos, Ioan, nu avea probabil mai mult de 18 sau 20 de ani, atunci cînd a început să urmeze Domnului. El nu a fost numai cel mai tînăr dintre ucenicii Domnului, dar și cel mai zelos. „Cu și mai multă încredere copilărească, el și-a deschis inima sa Domnului Isus. Astfel el ajunsese într-o și mai puternică afecțiune cu Isus și prin el, învătătura profund spirituală a Mintuitorului a fost transmisă poporului Său”. Fără îndoială că aici se face referire la Ioan 3,16. 14-15,16.

Cei șaptezeci de ani de lucrare a lui Ioan și lucrul făcut de el post-rității, cele cinci cărți ale Noului Testament, au rezultat din hotărîrea lui de a accepta pe Hristos ca mîntuitor al său.

Mulți dintre cei mai nobili fii ai bisericii au fost de timpuriu în slujba Domnului. Aceasta este în mod deosebit adevărat cu privire la bărbații și femeile a căror sacrificii au dus la statornicirea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ellen G. White, era o fată de 17 ani, cînd în Decembrie 1844, Domnul a pus asupra ei povara chemării profetice. Cu bucurie a fost gata să aducă solii de îndreptare unor credincioși ce adesea nu voiau să fie corecți? De plăcere a îndurat ea greutățile călătoriilor și sacrificiul de a fi despărțită de cei dragi ai familiei și de prieteni timp de luni de zile uneori pentru a vizita comunitățile, după cum o călăuzea Dumnezeu? Chemarea sa

a fost o chemare la sacrificiu spre a se consacra cu totul lucrării lui Dumnezeu.

Biserica a fost de mii de ori binecuvîntată, pentru că ea a acceptat planul lui Dumnezeu pentru viața ei. Chiar ea scria mai târziu: „Nu există nici o limită de folosire a aceluia care punînd eul la o parte, face loc lucrării Duhului Sfînt asupra inimii sale și trăiește o viață pe deplin consacrată lui Dumnezeu. Ea dovedește veracitatea și viabilitatea declarației sale prin scrisori, articole, cărți și personala ei lucrare în cuprinsul a trei continente. Pentru că E. G. White a răspuns „da“ lui Dumnezeu, noi avem acum un tezaur inestimabil de aproximativ 60 de volume, pline de o mare putere spirituală. Iar conducătorii noștri au avut o modernă — Hulda — de la care ei au putut — și pot — să caute în siguranță sfaturi. Măsura influenței Ellenei G. White asupra bisericii Adventiste, nu poate fi evaluată.

Un alt pionier Adventist, James White, era de 21 de ani, cînd a devenit predicator Milerit, în anul 1842. Pentru el, n-a fost o hotărîre ușoară aceasta deoarece el se hotărîse pentru cariera de învățator și nu și-a luat mult timp în viața lui pentru Hristos. Dar cînd a auzit solia mîntuirii din Apoc. 14, 6-7, el a fost convins că va trebui să se alăture aceluia care trebuie să-o vestească. Dumnezeu l-a onorat odată, trimițînd îngerul Său să-l scape de o gloată minoasă ce se adunase la ușa adunării unde predica. Pe cînd se pregătea să părăsească clădirea, un om cu totul străin, îl luă de braț și-l conduse printre mulțimea înjurată, într-un loc unde era în siguranță. Lăsîndu-l de braț, James White se întoarse să mulțumească binefăcătorului său, dar acesta dispăruse fără urmă. După marea dezamăgire din 1844, Dumnezeu folosi capacitatea organizatorică, credința și puterea acestuia pentru a ridica și da formă Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. El începu activitatea caselor de editură. De trei ori a fost președinte al Conferinței Generale. Este foarte dificil a măsura contribuția pe care acest bărbat al lui Dumnezeu a adus-o cauzei adevărului prezent.

În anul 1849, un bărbat înalt, slab, în vîrstă de 21 de ani, un învățat, s-a alăturat Mișcării Advente, mereu crescînde, ca predicator. J. N. Andrews hotărîse să facă o carieră ca a unchiului său, care era un congressman al Statelor Unite. Dar el se alătură bisericii. Fratele Andrews, care cunoștea șapte limbi, incluzînd Ebraica și Greaca, a fost în general recunoscut ca fiind cel mai de seamă învățat din rîndurile noastre. Cunoștințele sale referitoare la Noul Testament, erau așa de complete, încît el considera că le poate reproduce pe dinafară, dacă s-ar fi pierdut. Cartea sa „Istoria Sabatului“ a dat o puternică bază biblică și istorică susținerilor teologice ale păzitorilor Sabatului. Nu peste mult timp el merse în Europa.

Ellen G. White scria fraților din Europa: „vă trimitem pe cel mai bun om dintre noi. El a fost respectat de toți cei ce l-au cunoscut, nu numai pentru cultura și învățătura sa, ci de asemenea pentru că el a fost un om al rugăciunii“.

John N. Loughborough, mărturisii în public credința sa în Domnul Hristos la o adunare de rugăciune și se dedică imediat studierii cu ardoare a Bibliei. El pătrundea adînc în paginile Cuvîntului lui Dumnezeu ori de cîte ori putea face acest lucru, fără a fi necredincios slujbei sale. Principiul zecimii nu fusese încă redescoperit și nu exista nici un alt sistem de susținerea slujitorilor Adventiști. Cu toate acestea el se hotărî să-și consacre viața predicării soliei îngerului al treilea. Lucrarea sa îl purtă spre Est și spre Vest, pretutindeni. Viața sa nu se sfîrși pînă ce asemenea mulțor altora, el consacră cauzei lui Dumnezeu mai mult de șaptezeci de ani de slujire.

Poate că cel mai talentat scriitor printre primii pionieri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a fost Uriah Smith. Cînd era cam la vîrsta de 13 ani, piciorul său stîng fu amputat mai sus de genunchi, din cauza unei infecții. În ciuda acestui lucru, acest băiat inteligent se hotărî să realizeze ceva de valoare în viața sa și pînă să devină un profesor. În 1852 el fu confruntat cu marea hotărîre a vieții sale — să continue cu ambițioasele sale planuri sau să-și consacre viața vestirii „adevărului prezent“. El făgăduia solemn lui Dumnezeu că el va rămîne credincios convingerilor sale cu privire la ceea ce este drept.

Talentul tinărului Smith ca scriitor, a fost recunoscut de îndată. Timp de o jumătate de secol, de la 1853 — 1903, numele său a apărut aproape continuu în Review and Herald ca redactor sau asociat redactor. Cartea sa „Daniel și Apocalips“ a fost o capodoperă,

care a influențat puternic viața a mii de oameni.

Din cei șase principali pionieri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, numai unul — Joseph Bates, a fost un om în vîrstă atunci cînd s-a alăturat păzitorilor Sabatului. Ceilalți cinci: E. White, James White, James Andrews, John Loughborough și Uriah Smith, au fost cu toții în floarea vieții, cînd ei și-au consacrat energia în lucrarea vestirii Evangheliei.

În timp ce chemarea Domnului Hristos a fost todeauna adresată tuturor din toate veacurile, totuși, El apelează la noi ca să facem din lucrarea Lui, propria noastră lucrare.

Apostolul Pavel știa că este esențial pentru fiecare generație de creștin, să treacă vizitarea ei generației ce vine, sau de nu, cauza va fi pierdută. În ultima sa scrisoare, trimisă chiar înainte de a fi executat, el cerea lui Timotei să dea mai departe ceea ce primise și el: „Ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“ (2 Tim. 2,1).

Dumnezeu are nevoie de bărbați care, cu credință să slujească lui Dumnezeu. El are nevoie de bărbați asemenea lui Isaia și Ieremia care să ducă poporulului Său în mod credincios solii, chiar cînd sint descurajați. El are nevoie de bărbați care — asemenea lui J. N. Andrews, să știe cum să combine educația, cultura, cu pietatea. El are nevoie de scriitori asemenea lui Uriah Smith. El are nevoie de bărbați și femei care asemenea lui James și Ellen G. White, să se pricicapă în înțelegerea vremurilor și să știe ce trebuie să facă Izrael“ (1 Cron. 12,32). Sint ocazii și nevoi nelimitate. Domnul Hristos S-a hotărît să fie „în Casa Tatălui Său“, să se ocupe de problemele, lucrările Tatălui Său și de la această hotărîre, El nu S-a clintit niciodată. În noaptea ce a precedat moartea Sa, El a putut spune: „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfîrșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17,4). El nu și-a petrecut viața ocupîndu-se de probleme de mică importanță, ci și-a închinat fiecare clipă firicirii altora. Exemplul Său de credințioasă față de Dumnezeu, în tot timpul vieții Sale, a fost urmat de mulți credințioși. Cea mai mare satisfacție vine dintr-o viață onorabilă trăită, o viață ce nu este plină de re-mușcări. O astfel de viață, se va încheia cu recunoașterea biruinței: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am pămînt credința“ (2 Tim. 4,7). O astfel de viață poate fi și a noastră. Și poate fi a tuturor credințioșilor care se hotărîsc împreună cu Domnul Hristos: „Eu trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu“, în problemele, în îndeplinirea lucrărilor „Tatălui meu“.

C. ADV.

O LUCRARE VALOROASĂ

C. ALEXE

O dată cu scurgerea vremii, lucrările care au trecut cu bine ani îndelungați, dovedindu-și valoarea și prospețimea oricând și oriunde, capătă, odată cu mulțimea anilor, o autoritate și mai mare, în același timp impunându-și și autorul lor drept autoritate în materie.

Aceasta este adevărat și în ce privește mulțimea de lucrări religioase — peste 70 cărți și 4.600 articole — ale scriitoarei Ellen G. White, cunoscute în biserica Adventistă de Ziua a Șapte sub numele de „Spiritul Profeției”.

În anul 1965, sociologul german Dr. I. Irmgard Simon, alegându-și drept teză de doctorat tratarea despre Adventiștii de Ziua a Șapte, între altele face și următoarea caracterizare a scriitoarei adventiste Ellen G. White :

„Este posibil ca o femeie dezavantajată prin lipsa instruirii și cu o sănătate deficientă, să poată îndeplini o misiune atât de importantă și de o așa influență? Se răspunde în diferite moduri la această întrebare.

„Iată, după părerea mea, cea mai bună explicație care se poate da acestui fapt extraordinar. D-na White se bucura de o temeinică pregătire religioasă și posedă o credință neclintită. Viziunile sale i-au dat certitudinea primirii unei misiuni cu totul speciale.

„Pe de altă parte, ea posedă talente excepționale și era înzestrată cu o vie imaginație. Avidă după cunoștință, ea căuta fără încetare să descopere toate talentele sale. Excelsa în arta oratoriei și în interpretarea Sfintelor Scripturi. Se distingea mai ales prin strălucite talente organizatorice. Convingerea sa că făcea obiectul alegerii

din partea lui Dumnezeu, îi dădea energie, răbdare și perseverență.

„Moralitatea sa a fost foarte ridicată și încuraja pe cei din anturajul său la o viață după același ideal. În felul ei de a considera diferitele elemente constitutive ale ființei omenești, corp, suflet, spirit, ea făcea dovada unei cunoștințe foarte avansate pentru vremea sa. „Curajoasă și consecventă, ea lupta în interiorul Comunității sale pentru rezolvarea diferitelor probleme care, fără concursul ei, nu și-ar fi găsit rezolvarea în decursul numeroaselor decenii.

„Strinsa ei legătură cu Dumnezeu n-a făcut-o a pierde sensurile realității. Ei bine, din contră, ea s-a ocupat de numeroase probleme ale vieții de fiecare zi. Ellen G. White nu avea decât un ideal : să lucreze pentru prosperitatea spirituală a bisericii pe care o servea, printr-o viață conformă cu voința lui Dumnezeu, ca membrii săi să fie pregătiți a face parte din „Biserica Rămășiței”.

„Principiile de care avea cunoștință, ea le pune în practică, adaptându-le împrejurărilor și nu într-un spirit fanatic, căci ea însăși lupta contra oricărui fel de fanatism. E.G. White a fost o femeie plină de înțelepciune și de autoritate; ea avea de asemenea o puternică personalitate. Ea s-a dăruit în întregime Mișcării la întemeierea căreia a luat parte.

„Se înțelege ușor că o persoană angajată într-o asemenea acțiune și jucând un rol atât de important, a fost obiectul criticilor severe și aceasta cu atât mai mult pentru faptul că a fost o femeie”.

În lucrările sale Dr. Simon se întreabă dacă Ellen G. White n-ar

trebui să fie considerată ca una din marile celebrități ale Bisericii? „Ea pretinde că nu există nici o explicație științifică a viziunilor sale și a experiențelor sale extraordinare. În *Historica Catolica*, M. Eahner declară că Ellen G. White ar fi putut fi canonizată dacă ar fi aparținut Bisericii Romano-Catolice.

„Fără îndoială, viziunile sale au avut o puternică influență asupra coreligionarilor săi, căci Ellen G. White a jucat un rol preponderent în biserică, fără ca prin aceasta să îndeplinească vreoa funcție oficială. Misiunea sa a fost aceea de sol al lui Dumnezeu. Prin intermediul ei credincioșii au intrat în legătură cu Cel Preainalt. Aceasta explică locul de onoare pe care Ellen G. White l-a ocupat în Biserica Adventă. În ciuda acestei posibilități create, ea n-a cedat niciodată în fața ispitei de a se ridica deasupra altor muritori, așa cum s-a întâmplat în alte mișcări religioase. Ea se considera ca o simplă slujitoare și n-a pretins pentru ea niciodată onoarea care i se cuvine numai lui Dumnezeu.

„Adventiștii sînt astăzi încă influențați prin viața și scrierile Ellenei G. White. Viitorul lor este asigurat pentru mult timp, căci ei păstrează vie această moștenire”.

Și în adevăr, cu trecerea anilor, lucrările scriitoarei adventiste Ellen G. White s-au dovedit de o puternică valoare religioasă și morală în biserica Adventiștilor de Ziua a Șapte, fiind îndrumătoare la o viață mai aproape de Dumnezeu și de dovedire a unui creștinism practic, constructiv în societate.

Viața veșnică

și

poruncile lui Dumnezeu

Odată unii cărturari și Farisei din Ierusalim veniră la El cu plingerea că ucenicii Lui mâncau cu mâinile nespălate. Problema spălării mâinilor înainte de a mânca nu era o chestiune de curățenie, ci mai degrabă era o spălare ceremonială, una dintre rânduielele „adăugate”. Lucrul acesta dădu lui Isus ocazia să dea o învățătură. Cînd Feriseii și cărturarii L-au întrebat: „Pentru ce nu se țin ucenicii Tăi de datina bătrînilor, ci prinzesc cu mâinile nespălate”? El îi întîmpină, zicîndu-le: „Fățărnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstește ei, dînd învățături care nu sînt decît niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni, precum spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe lucruri de acestea. El le-a mai zis: Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră”. Marcu 7, 5—9.

Se pune clar deosebirea dintre datini și poruncile lui Dumnezeu. Cit de veche este această controversă! Spălarea ceremonială nu era de prea mare folos în ce privea curățenia, însă nici nu făcea vreun rău. Nu era decît o datină „nevinovată”. Și totuși ea stîrni mînia lui Isus, vîsîndu-i că păzesc această ceremonie în vreme ce lepădau, sau nedreptățeau, poruncile lui Dumnezeu. Lucrul acesta era socotit de Hristos o închinare deșartă.

„Lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni... și faceți multe lucruri de acestea”. Este lămurit de limpede că Isus nu privea cu plăcere datinele cînd ele venau în contradicție cu poruncile lui Dumnezeu. Principiul încă mai este valabil. Și „deșartă” este închinarea care leapădă Legea lui Dumnezeu pentru datina oamenilor. În această privință noi trebuie să fim tot atît de atenți ca și ei, ca nu cumva închinarea noastră să atragă dezgustul lui Hristos.

Continuînd îndrumarea Sa asupra acestui punct, Hristos le atrase atenția asupra poruncii a cincea: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” și le arătă cum desconsiderau ei acest precept de seamă. Pe vremea aceea era, și mai este și acum

T. NICULESCU

datoria copiilor să ajute pe părinții lor atunci cînd sînt în nevoie. Totuși, Iudeii aveau un obicei care le da posibilitatea să scape de împlinirea datoriei lor filiale. Dacă închinau ceva Domnului sau altorului, acest lucru era ținut ca drept folosință sfîntă și nu putea fi folosit spre ajutorarea părinților. În același timp, ei nu erau obligați să-l aducă la altar imediat, ci-l puteau păstra și să-l folosească, ani de-a rîndul. În chipul acesta scăpau de a ajuta pe cei în lipsă, și primeau și laudă că au consacrat din averea lor, în același timp însă își păstrau și bunurile.

Lucrul acesta stîrni indignarea lui Isus. „Voi ziceți”, continuă Hristos, „dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: Ori cu ce te-ai putea ajuta, este Corban, adică dat lui Dumnezeu, face bine; și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa. Și așa, ați desființat Cuvîntul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta”. Marcu 7, 11—13. Isus arătă că interesele omenești depășeau datinele. De asemenea El atrase atenția că prin datinele lor, ei desființau Cuvîntul lui Dumnezeu. „Și faceți multe alte lucruri de felul acesta”.

Odată, veni la Isus un cărturar și-L întrebă: „Care este cea dintîi dintre toate poruncile”? Isus îi răspunse: „Cea dintîi este aceasta: Ascultă Izrael! Domnul, Dumnezeul nostru, este un Domn; și: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iar a doua poruncă dintîi. Iar a doua este următoarea: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Nu este altă poruncă mai mare decît acestea. Cărturarul l-a zis: Bine, învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeul este unul și că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul, și cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decît toate arderile de tot și decît toate jertfele”.

Isus a văzut că a răspuns cu pricepere, și i-a zis: Tu nu ești de parte de împărăția lui Dumnezeu.

Și nimeni nu îndrăznește să-l mai pună întrebări”. Marcu 12, 29—34.

O parte a răspunsului cărturarului la întrebarea lui Isus merită o atenție deosebită. Iată: „Bine, învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul și că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul, și cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decît toate arderile de tot și decît toate jertfele”. Vers. 32, 33.

Cărturarul ajunsese la înțelegerea că exista ceva mai bun decît arderile de tot și decît jertfele. Acestea făceau parte din rânduielele iudaice și aveau de a face cu Templul și erau primite ca atare. Dar cînd Isus rezumă Legea în cele două mari principii, imediat cărturarul înțelese că există ceva mult mai bun decît arderile de tot ori decît jertfele.

Jertfele erau aduse la Templu mai ales drept recunoaștere a nevoii ispășirii de păcat. Lucrul acesta era adevărat mai cu seamă în ce privea păcatul și jertfele de vină. Cînd cineva păcătua, el trebuia să-și aducă jertfa pentru păcat. Prin aceasta el dobindea iertarea și ștergerea vinei și era repus în părtășie cu Dumnezeu. Aceasta era o minunată rînduială ce preînchipuia deplină și de bună voia mintuire oferită prin Mielul lui Dumnezeu, care urma să ridice păcatul lumii.

Cărturarul era familiarizat cu rînduielele privitoare la jertfe. De asemenea el stia că încălcarea Legii făcea să fie necesare jertfele. El stia că nu era nevoie să se aducă jertfa pentru păcat dacă nu exista călcare. Cînd Isus rezumă Legea în cele două mari porunci, de îndată cărturarul înțelese că aci era ceva cu totul mai presus decît jertfele. Dacă se putea ajunge la păzirea Legii, atunci nu mai era nevoie de jertfe pentru păcat. La aceasta s-a referit scriitorul către Ebrei, cînd zice: „În adevăr Legea, care are umbra lucrurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrărilor, nu poate niciodată prin aceleași jertfe, care se aduc neînțeles în fiecare an, să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele care să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind cură-

fiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate"? Ebr. 10,12.

Isus rezumă păzirea Legii la două mari principii: iubirea către Dumnezeu și iubirea către om. Cit de simplu! Dacă cineva iubeste pe Dumnezeu, El îi va împlini voința și nu va păcătuî. El nu va fi dispus să blesteme pe Dumnezeu, să aibă alți dumnezei sau să calce Sabatul. Dacă își iubeste aproapele, nu va căuta să facă vreun rău aproapelui său. El nu va fura ceva de la el, nici nu va pofti vreun lucru al lui, nici nu-l va omorî. Aceasta va întrece cugetele lui. Cărturarul înțelege acest lucru și zise: „Aceasta „este mai mult decît toate arderile de tot și decît toate jertfele“. De îndată Isus îi răspunde: „Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu“. Marcu 12,32. „Și nimeni nu îndrăznește să-l mai pună întrebări“.

Cărturarul și cei care erau cu el înțeleseseră că se cuprindea în răspunsul dat de Isus la întrebarea pusă: Ei se hotărîră că era mai bine să nu-l mai pună alte întrebări. Ei priceperă că dacă se va face cum a spus Isus, dacă în adevăr oamenii vor începe să se iubească între ei, și mai presus de orice pe Dumnezeu, se va pune capăt ritualului ce era cerut, și nu va mai fi nevoie de jertfe pentru păcat și vină. Dacă ei acceptau pe Isus drept jertfă a lor, atunci foarte bine ar fi putut închide Templul. Mai mult încă, ei înțeleseseră că Templul de care erau mîndri, își are existența numai datorită păcatului. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi primit învățăturile lui Isus și de aci înainte n-ar fi mai păcătuit? Ei se hotărîră să nu-l mai întrebe nimic.

Răspunsul cărturarului era exact ce dorea Isus să audă Iudeii. Era mult mai potrivit ca lucrul acesta să-l spună un cărturar de cît dacă l-ar fi spus Isus. Hristos nu dorea să le spună direct că El venise să le înlătore ceremoniile și rînduiele. Totuși, El dorea a le face cunoscut că dacă l-ar împlini voia, dacă ar iubi cu adevărat pe Domnul și ar păzi poruncile Lui, nu ar mai fi nevoie de mulțimea de jertfe și daruri, de care erau așa de mîndri. Lucrul acesta îl înțelese cărturarul și-l făcuse cunoscut și ascultătorilor lui. Hristos își atinsese scopul. Ascultătorii, sau cel puțin Fariseii, înțeleseseră. Ei nu mai cutezară să-l mai pună alte întrebări.

Cu o anumită ocazie cineva veni la Isus, și i-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică? El i-a răspuns: De ce mă întrebi: Ce bine? Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile. Care? I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: Să nu ucizi; să nu preacurvesti; să nu

furi; să nu faci o mărturie mincinoasă; să cmestești pe tatăl tău și pe mama ta; și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Acela i-a zis: Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai ursește? Dacă vrei să fii desăvîrșit, i-a zis Isus, au-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă. Cînd a auzit el vorba aceasta, a plecat foarte intristat; pentru că avea multe averi“. Mat. 19,16—22.

Cineva ar putea fi nedumerit față de răspunsul pe care Isus îl daua cînd fu întrebat ce trebuia să facă spre a avea viața veșnică: „Păzește poruncile“ zise Isus. Cînd avea persoana îl întreba la ce porunci se referea, Isus îl îndrepta spre Legea lui Dumnezeu ce cuprinsă în cele zece precepte. De ce-i spusese Isus acest lucru, cînd ar fi putut să-i spună să aibă credința, sau să-și predea inima lui Dumnezeu sau ceva din multele lucruri potrivite pentru asemenea ocazii?

Că aceasta nu este singura dată cînd Isus raspunde în felul acesta reiese clar din cele ce găsim scrise. Cu o altă ocazie un învățator al Legii s-a sculat și l-a întrebat: „Învățătorule, ce să fac ca să mîntuiesc viața veșnică?“ La aceasta Isus răspunde: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea? El a răspuns: Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Bine ai răspuns, i-a zis Isus; ja așa și vei avea viața veșnică“. Luca 10,26—28.

Nu putem crede că Isus a tratat întrebările lor cu ușurătate și le-a dat răspunsurile care nu se potriveau cu problema pusă. Dar dacă acesta este cu adevărat răspunsul la întrebarea cum poți dobîndi viața veșnică, cum putem explica sau îndritui răspunsul? În raport cu răspunsul pe care mulți dintre predicatorii de azi l-ar da, se pare că este vorba de o mai mare dezvoltare și explicație. Dacă Isus ar fi azi între noi, și un predicator l-ar întreba ce răspuns ar da la întrebarea cum se dobîndeste viața veșnică, și Isus ar răspunde acum ca și atunci, oare ar fi El socotit pe linie evanghelică? Mai mult ca sigur că l s-ar cere să-și explice răspunsul.

Socotim că Isus nu a luat în glumă pe cei care se ocupau de o problemă așa de vitală ca cea privitoare la viața veșnică. Credem că El le-a dat un răspuns sincer și cuvenit; căci negreșit nimic altceva nu s-ar putea aștepta din partea Lui. Și atunci, ce este cuprins în răspuns? De aceasta depinde mult.

La întrebarea lui Isus: „Cum citea în Lege“, învățatorul de Lege răspunsese: „Să iubești pe

Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Vers. 27. Învățătorul de Lege era lămurit că Legea cerea iubire față de Dumnezeu și iubire față de om. Hristos spuse: „Bine ai răspuns: ja așa și vei avea viața veșnică“.

Dacă primim tilcutirea lui Isus despre Lege ca Legea iubirii, oare nu primim lumină în răspunsul dat de Isus? „Dragostea este împlinirea Legii“. Rom. 13,10. Dumnezeu însuși este iubire. Legea sa este iubire. Hristos spune: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămînea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“. „Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el“. „Dacă Mă iubiți, veți păzi „poruncile Mele“. 15,10: 14,23,15.

Negreșit, avem nevoie de o nouă viziune a Legii lui Dumnezeu. Ea nu este un jug al robiei, cum o denumesc unii; nu este o grea povară; nu este o injerere care constrîngătoare. Ea este strălucita Lege a libertății, a iubirii, a convingerii prietenești. Ea este rînduită de Dumnezeu, o transcriere a propriului Său caracter, cel mai de preț lucru din Sanctuarul de sus, temelia milostivitorului și al minnatului plan al mîntuirii. Ea este păstrată în inima lui Hristos, jertfa de orice vătămare ce i s-ar putea aduce. Ps.40. Ea este desăvîrșita întrupare a voinței lui Dumnezeu, suprema regulă de viață. De ce să fie tratată cu ușurință? Ea reflectă însăși gîndirea și simțirea Celui Atotputernic.

Legea iubirii este legea vieții. Nimeni care nu iubește nu va fi salvat. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui“. 1 Ioan 5,3. Nu poate fi mîntuit nimeni care nu cunoaște pe Dumnezeu. Căci „cine zice: Il cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el“. 1 Ioan 2,4. Nu poate fi mîntuit nimeni care dănuie în păcat. „Și păcatul este fărădelege“. 1 Ioan 3,4. De aceea, dacă urmează a fi mîntuiri, trebuie să iubim pe Dumnezeu și să păzim poruncile Lui. Dacă zicem că iubim pe Dumnezeu, trebuie să dovedim această iubire în felul cerut de Dumnezeu. Trebuie să încetăm cu încălcarea Legii, căci „păcatul este fărădelege“. La încheierea lucrării Sale aci pe pămînt, Hristos putu spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“. Ioan 15,10. Dacă îi urmăm exemplul, nu ne vom rătăci.

Continuare la pag. 24

APUS DE SOARE

P. V. CAZAN

Minunată este bolta cerului atunci când soarele se apropie de orizont spre punctul cînd încet, încet, el se retrage și se ascunde de privirile noastre: atunci cînd noi spunem că: soarele apune. De multe ori am stat privind acea panoramă atît de măreață, și poate că în sufletul nostru am simțit acel fior al unui apus, — și prin mîntea noastră au trecut atîtea gînduri, văzînd acel bulgăr de lumină care încet dispăre la orizont. Odată cu apusul soarelui s-a sfîrșit o zi de muncă, o zi de lupte, de biruinți sau de înfrîngeri; a mai trecut o zi din viața noastră lăsîndu-ne comoara ei de amintiri care ne vor urmări toată viața. Lumina se retrage încet și umbrele nopții se întind peste tot. Natura întreagă — oboșită de munca zilei, se retrage spre odihnă, așteptînd o altă zi cu un răsărit de soare plin de viață. Așa ne-am pomenit și așa spunem și noi că soarele răsare și apune. De ce spunem așa cînd realitatea este alta? Vom căuta să răspundem în cele ce urmează:

Adesea, în complexitatea ființei noastre, căutăm a compara anumite lucruri, privindu-le prin felul nostru de gîndire și a le interpreta ca atare, aducîndu-le la felul nostru de a fi, și nu de rare ori ne încumetăm a face aceasta chiar și cu lucrurile care trec de puterea noastră de pricepere, căutînd a compara cunoscutul cu necunoscutul, veșnicia cu vremelnicia și infinitul cu finitul. Din cauza acesteia sînt atîtea contradicții, adesea chiar în noi înșine și apoi între noi. Deși noi știm că lucrurile duhovnicești trebuiesc judecate duhovnicește, — cu toate acestea căutăm să judecăm după felul nostru de pricepere, așa cum făcea pe vremuri unul dintre fruntași iudeilor pe nume Nicodim. El judeca lucrurile în felul oamenilor, și le judeca foarte logic, dar Mîntuitorul i-a spus: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este Duh... Tu ești Invățătorul lui Izrael și nu pricepi aceste lucruri? El credea că știe, dar realitatea era că nu știa. El veni la Domnul Isus noaptea; motivul pentru care a făcut aceasta credem că era: în primul rînd că să nu fie văzut de nimeni, și că atunci avea Mîntuitorul timp liber ca să poată sta de vorbă cu el; întrucît Domnul Isus petrecea noaptea în meditație și rugăciune, cerînd ajutorul lui Dumnezeu pentru îndeplinirea misiunii Sale.

Acum să ne întoarcem la subiectul nostru și să ne fie îngăduit

a spune că și printre noi sînt anumiți oameni care se îndeletnicesc cu meșteșugul, cu scrisul, cu poezia, cu muzica și altele legate de acestea. Acești oameni deși trăiesc printre noi, iau parte la bucuriile și greutățile vieții noastre, totuși ei cite odată se desprind dintre noi, din lumea noastră, și trec într-o altă lume, în lumea gîndurilor, a viselor și a „muzelor“. Pe ei nu-i mai deranjează nimic și pe cînd toți dorm ei stau de veghe: stau, privesc și ascultă. Privesc la anumite lucruri pe care nu toți le pot vedea și ascultă anumite cuvînte sau glasuuri pe care numai ei le pot auzi... și de acolo, din lumea aceea, ei coboară iar în lumea noastră, coboară iarăși între noi și după darul pe care l-au primit caută să îmbrace în haina cuvîntului cele ce au văzut și au auzit.

Unul dintre cei care au fost odată pe acest pămînt și care ne-a lăsat nemuritoare opere, a spus: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mîinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvînte, al cărui sunet să fie auzit; dar răsăritul lor străbate tot pămîntul, și glasul lor merge pînă la marginile lumii.

„In ceruri El a întins un cort soarelui. Și soarele ca un mire, care iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz; răsare la un capăt al cerurilor, și își isprăvește drumul la celălalt capăt; nimic nu se ascunde de căldura lui“. Ps. 19,1-6. Psalmistul privea adesea bolta înstelată, în nopțile senine, — și după cum am văzut el a auzit cum vorbește ziua și cum vorbește noaptea, și aceasta fără sunet, fără glas, adică acel glas pe care nu oricine poate să-l audă; cu toate acestea, glasul lor străbate pînă la marginile lumii. Acolo la postul lui de veghe, el, Psalmistul, a stat în noapte pînă ce a văzut cum soarele ca un mire iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz, răsare la un capăt al cerurilor și își isprăvește drumul la celălalt capăt.

Atunci cînd spunem: „apus de soare“, trebuie să spunem și: „răsărit de soare“. Cu siguranță că atît răsăritul cît și apusul au fost, sînt și vor fi motive de a contempla opera măreață a lui Dumnezeu; cît și motive de mulțumire pentru Creatorul nostru divin.

Ele, răsăritul și apusul soarelui, au inspirat pe poeți, care au scris cele mai mișcătoare versuri, pe pictori care au făcut cele mai frumoase tablouri și pe compozitori care au lăsat cele mai înălțătoare melodii. Insuși Mîntuitorul nostru a fost comparat cu: „Soarele care răsare din înălțime“. Răsăritul soarelui inspiră viață, fericire, tărie, viitor, lumină, bucurie... și tot ce dorește sufletul nostru, de aceea încă din vechime oamenii priveau spre soare la răsăritul lui și se închinau cu fața spre răsărit, lucru pe care Dumnezeu l-a oprit: „Vegheați asupra sufletului tău, ca nu cumva ridicîndu-ți ochii spre cer, și văzînd soarele, luna și stelele, toată ostirea cerurilor, să fii tîrît să te închini înaintea lor și să le slujești“. Deut. 4,19 Iar dreptul Iov spunea: „Dacă am privit soarele cînd strălucea, luna cînd înainta măreață, și dacă mi s-a lăsat amăgîntă inima în taină, dacă le-am aruncat sărutări, ducîndu-mi mîna la gură: și aceasta este tot o fărâdele care trebuie pedepsită căci m-aș fi lepădat de Dumnezeu cel de sus!“ Iov 31,26—28.

Nu am putea spune aceleași lucruri și despre apusul soarelui care se pare a fi chiar contrariul răsăritului, și cu toate acestea de cîte ori nu am stat privind spre acel apus de soare. Poate l-am privit de pe întinsul cîmpiei, de pe malul mării sau poate din vîrful unui munte. De ori unde l-am privi, întreaga noastră ființă se cutremură și rămîne în extaz în fața acelei priveliști atît de mișcătoare. David îl privea cum își sfîrșește drumul la celalt capăt al cerului. Aici, el a vorbit în graiul nostru, așa cum îl vedem noi; cum îl înțelegem noi și cum pricepem noi. Nu a găsit alte cuvînte decît cele cunoscute nouă celor muritori.

Era o zi de toamnă frumoasă, o toamnă tîrzie; soarele se părea că simte că se depărtează de noi și își trimitea razele sale binefăcătoare. Eu coboram panta unui deal spre o localitate care se găsea în vale. Soarele se cobora încet spre orizont și liniște dulce se așternea peste natura dezbrăcată de podobebele ei, iar în suflet simțeam o dublă neliniște: „un apus de soare“ și apusul verii, răsărit în urmă. M-am oprit o clipă și am privit panorama care era în fața mea — acel minunat: „Apus de soare“. Am

Continuare la pag. 10

În decursul ultimei jumătăți de veac, un fenomen dramatic a avut loc în lumea religioasă. Timp de 400 de ani — chiar de la începutul Reformăiunii Protestante din 1517 — bisericile creștinătății s-au divizat și subdivizat, adesea din motive, uneori foarte minore. Dar deodată, la începutul anului 1900, acest curent a început să se inverseze. În lumea întreagă, bisericile care s-au ignorat reciproc, au început să caute căi de împreună colaborare. Federații ale bisericilor au fost înființate în diferite țări, iar în anul 1948, Consiliul Mondial al Bisericilor care cuprinde acum aproximativ 240 de organizații bisericești, a fost organizat la Amsterdam.

În mod progresiv, cuvântul ECUMENIC a devenit o parte a vocabularului tuturor. Oamenii vorbesc despre mișcarea ecumenică, despre spiritul ecumenic, despre întâlniri ecumenice, finte ecumenice, conducători ecumenici. Ecumenismul se pare a fi chiar aerul pe care-l respiră lumea creștină din jur. Conducătorii ai multor biserici consideră că toate acestea sînt dovezi că duhul Sfînt mișcă inimile, ca acestea să îndepărteze „Scandalul divizării” și să răspundă rugăcunii stăruitoare a Domnului Hristos, ca urmașii Săi să fie una.

Dar este oare acesta un răspuns la rugăciunea Domnului Hristos? Pentru ce fel de unitate S-a rugat Domnul? Care este adevărata unitate între credincioși așa cum este prezentată în Cuvîntul lui Dumnezeu?

Chiar înainte ca Domnul Hristos să pășească în Grădina Ghetsemani, în noaptea trădării și judecării Sale, El se rugă: „Sfînte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum sîntem și noi”. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una; Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”.

Expresia „așa cum Noi sîntem” cheamă în mod clar la o unitate diferită de aceea instituționalizată

de mișcarea ecumenică. Ecumenismul spune: „Noi să lucrăm împreună chiar dacă nu sîntem de acord în problemele cele mai importante”. Dar Domnul Isus a spus: „Fiți una așa cum Tatăl Meu și cu Mine, una sîntem”. Creștinii, ca și persoanele dumnezeirii, trebuie să fie „una în scopuri, concepție și caracter”.

Apostolul Pavel clarifică acest lucru. În Romani 15, el spune: „Dumnezeu răbdării și al mîngîierii să vă facă să aveți aceleași simțămînte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus; pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”.

Și iarăși în 1 Corinteni 1,10, el spune: „Vă îndemn, fraților pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire”.

Creștinii trebuie să fie una în principalele lor puncte de credință, una în „adevărurile fundamentale ale Cuvîntului lui Dumnezeu”. Acest punct de vedere referitor la unitate a fost observat de Adventiștii de Ziua a Șaptea aproape chiar de la început. În 1876 James White scria: „În toate problemele importante... este foarte necesar ca biserica să rămînă unită”. Darurile Duhului au fost date bisericilor „pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire pentru zidirea templului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.

În cel mai bun caz însemnează a confunda dorințele cu realitatea, sau în cel mai rău caz este o intenționată interpretare greșită, a pretinde că rugăciunea Domnului Hristos pentru unitate, a primit răspuns în timp ce unii creștini păstrează o zi iar alții alta, în timp ce unii cred în apropiata venire a Domnului Hristos, iar alții consideră această problemă fără de importanță, în timp ce unii cred în lucrarea creațiunii, iar alții nu, în timp ce unii cred în viață numai prin Hristos, iar alții cred în nemurirea de la natură a sufletului. A admite aceasta, însemnează a accepta o contrafacere a unității. De fapt, se spune că nu are nici o importanță ceea ce crede cineva.

Dar în timp ce unitatea cere creștinilor să creadă la fel în punctele majore de doctrină ea nu cere pierderea personalității individuale, sau abandonarea diferitelor puncte de vedere referitor la toate problemele sau numai la unele. Unitatea creștină nu însemnează că identitatea unei persoane trebuie supusă unei alte persoane; și nici nu însemnează că mîntea unuia trebuie să fie dirijată și controlată de către mîntea unei alte persoane.

Unitatea creștină, asemenea unității din natură, implică diversitatea, și tocmai această diversitate adaugă interes și frumusețe vieții. Savanții ne spun că nici doi fulgi de zăpadă nu sînt identici și totuși în ceea ce privește culoarea, temperatura, scopul pentru care cad pe pămînt, cum și alte caracteristici, milioane și milioane de fulgi de zăpadă sînt la fel. Nici două ființe omenești nu sînt identice și totuși toate au aceeași componență la bază — mîinile, picioarele, gîtul, capul, etc. Fîntețele omenești sînt mai degrabă identificate ca fiind Homo — sapiens, fie că sînt înalte sau scunde, bărbat sau femeie, negru sau alb, anglo-saxon sau oriental. Creatorul S-a îngrijit de existența unei unități de bază, dar intenționat a creat în mod variat. Ar fi oare lumea un loc mai bun dacă trei miliarde de oameni ai ei ar fi identici la înfățișare și personalitate?

Același principiu se aplică și unității bisericii. Deși creștinii vor fi uniți în ceea ce privește credințioșia față de adevărurile majore ale bisericii, este atât posibil, cît și probabil ca ei să difere în interpretarea și înțelegerea lor a unor adevăruri mai minore. Este rar cazul ca două persoane să vadă și să exprime adevărul în același fel. Fiecare insistă asupra unor puncte anumite pentru care structura și educația lui îl face propriu să le aprecieze. Lumina soarelui căzînd peste diferite obiecte dă acestora diferite nuanțe. Această varietate trebuie să fie bine venită tot așa cum este și varietatea din natură, cum ar fi forma și culoarea diferită a frunzelor, diferite feluri de roci, diferite nuanțe ale parfumului florilor.

De o deosebită importanță pentru unitatea bisericii, desigur este acțiunea responsabilă a aceluia care simt, consideră că ei văd anumite fațete ale adevărului, față de care alții sînt orbi. Foarte

adesea cei care consideră că unitatea cere o absolută uniformizare uită faptul că atunci când Domnul Isus a ales oamenii care să fie împreună lucrători cu El în zidirea primei biserici, El a ales oameni de diferite categorii sociale, diferiți ca abilitate și temperament. Tot la fel, când Dumnezeu a dat descoperirea adevărului Său în Biblie, El a ales — pentru a scrie — diferite feluri de oameni. În unele cazuri El a inclus mai mult decît o singură relatare pentru o singură întîmplare.

„Domnul a dat Cuvîntul Său exact în modul în care a dorit ca el să ne parvină. El l-a dat prin diferiți scriitori, fiecare avînd propria sa individualitate, deși trăia, se ocupa de aceeași perioadă istorică. Mărturia lor este împreună într-o singură carte și sint asemenea unor mărturii depuse într-o a-

dunare publică. Ei nu reprezintă lucrurile exact în același stil. Fiecare are propria sa experiență, și această diversitate lărgeste și dă profunzime cunoștințelor ce sint aduse spre a face față nevoilor unor minți foarte diferite“.

Nici o ilustrație nu exemplifică în mod perfect felul unității ce trebuie să caracterizeze biserica, dar pilda cu vița și mlădițele este plină de însemnătate. Domnul Isus a spus: „Eu sint Vița, voi sinteți mlădițele“. „Unitatea creștină constă în faptul ca mlădițele să fie în același butuc părintesc, puterea vitalizantă a centrului să suporte altoiul care s-a unit cu Vița. În gînd și dorință, în cuvinte și acțiuni trebuie să fie o identitate cu Hristos, o permanentă părtășie a vieții Sale spirituale“. „Eu sint adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în

Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai mai multă roadă. Acum voi sinteți curați, din pricina cuvîntului, pe care vi l-am spus. Rămîneți în Mine, și Eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sint Vița, voi sinteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic“. Ioan 15:1-5. Toate mlădițele primesc hrană spirituală de la același Izvor, căci toate sint legate de Viță. Prin această legătură, ele sint legate de asemenea unele cu altele. Dar această legătură nu distruge identitatea mlădițelor. Fiecare este separată și totuși toate sint unite.

O altă ilustrare a adevăratei unități creștine este prezentată de apostolul Pavel în 1 Cor. 12. După descrierea diferitelor daruri spirituale pe care Dumnezeu le așază în mijlocul bisericii, el spune: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sint mai multe, sint un trup — tot așa este și Hristos“. El continuă arătând că fiecare membru contribuie la eficiența corpului și fiecare, la rindul său, este ajutat de relația și legătura sa cu trupul.

Cît de bine ilustrează aceasta biserica. În providența Sa, Dumnezeu a dat o structură organizatorică care să facă în stare poporul Său să acționeze ca un corp. Spre deosebire de alte organizații religioase, biserica rămășiței din toată lumea este una, strins legată de capul ei Domnul Hristos: „Din El tot trupul, bine încheșat și strins legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste“. Fiecare membru al bisericii este legat de oricare alt membru, și toți lucrează împreună sub conducerea Domnului Isus.

Noi credem că acest aranjament, reflectă ordinea și armonia cerului. Fiecare membru al bisericii trebuie să considere ca un privilegiu faptul de a aduce la îndeplinire partea sa în a face ca biserica să funcționeze în mod liniștit. El trebuie să se bucure de legătura cea strînsă ce face posibil progresul bisericii.

În aceeași măsură în care fiecare membru va căuta să-și coordoneze activitatea cu a tuturor celorlalți membri, spre binele întregului corp, tot astfel trebuie ca fiecare să fie dispus să renunțe la părerile sale personale, de dragul unității. Uneori poate că este nevoie să modificăm sau să abandonăm o părere ce ni se pare foarte importantă pentru noi. Nu trebuie să ne simțim ca decăzuți, din principialitate făcînd astfel, mai degrabă, noi trebuie să vedem în aceasta faptul că noi contribuim la un bine mai mare, mai cuprinzător, unitatea corpului lui Hristos. Noi trebuie să vedem că reflectăm ordinea și spiritul cerului.

Cu privire la acest lucru, E.G. White a spus: „Dacă cineva își formează părerile sale cu privire la adevărurile Bibliei, fără să țină seama de opiniile fraților săi și își justifică atitudinea sa considerînd că are dreptul la propriile sale păreri personale și apoi le impune altora cum poate învîlni rușăciunea Domnului Hristos? Și dacă un altul și apoi altul se ridică, fiecare susținîndu-și dreptul de a crede și vesti ceea ce-i place, fără legătură cu credința întregului corp, unde va fi oare armonia care există între Domnul Hristos și Tatăl Său și pentru care Domnul S-a rugat ca să existe între frații Săi? „Deși noi avem o lucrare indi-

viduală și o responsabilitate individuală înaintea lui Dumnezeu, noi nu trebuie să ne conducem după propria noastră judecată independentă, nesocotind opiniile și sentimentele fraților noștri; căci aceasta ar conduce la dezordine în biserică... Acei care consideră că ei niciodată nu ar trebui să abandoneze un punct de vedere preferat, că nu vor avea niciodată ocazia să-și schimbe o opinie vor fi dezamăgiți. Altfel timp cît ținem la propriile noastre idei și opinii cu o persistență încăpătînată, nu vom avea unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos“.

De ce este necesară unitatea bisericii acum? Ce rezultate va produce ea? Ce influență va avea?

Domnul Hristos S-a rugat pentru unitatea în mijlocul urmașilor Săi, ca lumea să cunoască că Dumnezeu L-a trimis. În mod firesc, dezunirea este ceva obișnuit. Divizarea, fricțiunile între persoane și luptele de opinie sînt ceva natural. Numai o putere supranaturală poate produce armonie și unitate între ființele omenești. Astfel „armonia și unitatea existînd printre oameni de dispoziții diferite, este cea mai puternică mărturie ce poate fi adusă, cum că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca să salveze pe păcătoși“.

„Cînd oamenii sînt strîns legați împreună nu prin forță sau interese egoiste, ci prin dragoste, ei dau pe față lucrarea unei influențe ce este mai presus de orice influență omenească. Unde această unitate există, ea este o dovadă că imaginea lui Dumnezeu a fost restatornicită în ființa omenească, că un nou principiu de viață a fost implantat“.

Unitatea creștină este esențială nu numai pentru a produce dovada convingătoare că pretențiile Domnului Hristos cu privire la Sine au fost adevărate ci și pentru a face posibil împlinirea însărcinării Evangheliei. Numai cînd credincioșii sînt uniți cu Hristos și unii cu alții, numai atunci biserica poate să-și îndeplinească mandatul ei.

Intr-o noapte, în timpul războiului, un tinăr colonel stătea lângă cortul său gîndindu-se la soția sa și la familia sa de acasă. Voia să le scrie o scrisoare, dar era prea întuneric și luminile erau foarte rare. Dar văzînd cum licuricii punctează întunericul din jurul său el se gîndi: „De ce să nu utilizez această lumină? În cîteva clipe, ordonanța sa adună 20—30 de licurici și-i puse într-un pahar răsturnat pe masa din cortul său. La lumina unită a acestor mici insecte, colonelul își scrisese scrisoarea.

P S A L M

Privește spre mine Părinte din slavă,

Eternule Domn al luminii celeste.

Pe frunte revarsă-mi iubirea suavă

Și-alungă-mi din suflet cea teamă grozavă

Căci multă mai este !

Să piară chemarea adîncului mare

Și orice-ntuneric sau umbră de nor !

În clipele luptei, răsași al meu Soare,

Cu raza Ta dulce pe valuri amare

S-alini orice dor !

Eu nu am putere căci totul e-n Tine

Și viața-mi e ruptă din Stîncă de veci ...

Tu, Doamne știi totul ... căci și pentru mine

Ureat-ai Golgotei înalte coline,

Pe aspre poteci ...

Nu-Ți cer nici o slavă, nici visuri deșarte

Ci-n freamătul vremii putere să-mi dăruie,

Să-nving cu tărie furtuna de moarte

Și glasul-i ce-n suflet doar negură-mparte,

La tine eu stărui ! ...

Al Tău sînt cu totul, cu fiecare undă

Ce-ajunge la mine din inima Ta ...

Cu fiecare tremur ce pieptu-mi învîndă,

O jertfă sublimă vreau viața-mi s-ascundă,

Lucind ca o stea ! ...

Condu-mă la Tine, Izvor de iubire,

Tu, Veșnic al laudei mele Stăpîn ! ...

Condu-mă-n a Raiului sfîntă umbră,

Să caut a Domnului meu nemurire

Și-n El să rămîn ! ...

FLORIN LĂIU

Asemenea unui licurici, fiecare creștin în mod personal, are o lumină a sa proprie. În această lume fiecare poate da lumină, fiecare poate fi văzut. Dar când toți credincioșii sînt uniți unii cu alții și toți în Hristos, lucruri mai mari pot fi îndeplinite și o mărturie mai puternică poate fi depusă.

Cît de viu a fost demonstrat acest lucru de efortul omenirii de a ajunge și a explora luna. După ce echipajele și stațiile s-au întors cu bine pe pămînt, lumea întreagă a subliniat eroismul acestui grup de oameni care s-au dovedit capabili a amalgama a vastă varietate de instituții și discipline într-un singur efort transcendent...

Această orchestrație a tehnologiei și a viziunii ce animă aceste tehnologii-astronomice, psihice, geologice, chimice, biologice, medicale, electronice, a rachetelor și toate celelalte — este un eveniment de o maiestate simfonică fără precedent... Știm acum că există posibilități în acțiunea unită a oamenilor care depășeste atît de mult potențialitatea unui om solitar, încît trebuie să jalonăm o nouă generație de reconsiderări tehnologice, pe baza acestei descoperiri. În propria lor putere, fără de ajutorul satelor de mii de cetățeni de ai lor, care au contribuit cu îndemnarea și efortul lor și avînd în spate națiunea întreagă care a finanțat misiunea, savanții n-ar fi putut nici odată să fie în stare să ajungă în lună și să vină înapoi. Dar prin efortul unit a fost înfăptuit ceea ce nici o persoană în mod individual nu ar fi putut face vreodată.

Prima biserică a înțeles bine faptul că „atita vreme cît vor rămîne uniți, biserică va putea merge înainte”.

Experiența primei biserici trebuie să devină experiența noastră, biserică ultimei generații. Unitatea este indispensabilă succesului în sarcina de a vesti lumii solia păcii. Ea trebuie să precedă primirii ploii tîrzii. Ea va caracteriza biserică din ziua cînd biserică luptătoare va deveni biserică biruitoare.

Povara acestei unități, stă ea oare pe inima ta, pe a mea, apăsînd asupra-ne pe măsura nevoiei realizării ei? Împărtășim noi oare cu Domnul Hristos povara ca „poporul Său să fie una”? Ne dăm noi seama cît de important este pentru biserică de a da pe față această unitate creștină?

Să mergem cu tratarea acestei probleme puțin mai departe. Sîntem noi oare dispuși să facem pașii necesari în vederea obținerii acestei unități? Sîntem noi pregătiți să dovedim lepădare de sine? Sîntem gata să ne umilim spre a vindica disensiunile ce poate că s-au dezvoltat între noi și frații noștri? Despărțirea cauzată de înțelegeri greșite sau gelozie? Sîntem noi dispuși să plătim prețul în vederea realizării acestei unități?

Cu mulți ani în urmă, serva Domnului scria:

„Fiecare dintre cei ce pretind a urma pe Hristos să dea mai multă cinste și considerație altuia și mai puțină sie-și. Strins împreună, strins împreună! În unire este putere și biruință; în discordie și divizare este slăbiciune și înfrîngere. Aceste cuvinte mi-au fost spuse de către cer. Ca Ambasador al lui Dumnezeu eu vi le spun vouă.

„Fiecare să caute să răspundă rugăciunii Domnului Hristos; ca ei toți să fie una; cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu, în Tine”.

Fie ca fiecare dintre noi în mod individual să răspundem acestui apel. Rugăciunea Domnului Isus pentru unitate trebuie să primească răspuns în viața fiecăruia dintre noi.

C. ADV.

APUS DE SOARE

Urmare de la pag. 6

regretat că nu sînt pictor, ca să aștern pe pînă acel tablou atît de superb, ca apoi să privesc mereu acea capodoperă a naturii... dar nu sînt pictor și nu l-am pictat. Am luat totuși o coală de hîrtie și un creion și am zis: să scriu! Și am scris în partea de sus a hîrtiei „Apus de soare”, apoi, privind spre orizont, vînzînd acel tablou atît de pitoresc și atît de mare, fără să-mi dau seama m-am pierdut. Mă vedeam atît de mic că nu mă mai puteam găsi și n-am știut ce să mai scriu. Am rămas cu acel: „Apus de soare”.

Și acum, să nu credeți că am îmbrățișat oare credința grecilor, sau a romanilor și nici nu cred în cultul soarelui, dar parcă m-am pomînit că-l rog să-mi spună ce să scriu. Și el, mi se părea mie, că îmi vorbește:

— Dar ce vrei să scrii? Îmi zise el.

— Despre tine! îi zic eu...

— Dar ce vrei să scrii despre mine?

— Despre tine cum apui, îi zic eu.

— Dar ce este aceea: „Apus”? Eu nu înțeleg nimic. Aud mereu spunîndu-se „Apus de soare”, dar eu nu știu ce este aceea.

— Cum nu știi? îi zic eu. Starea ta din clipa de față cînd dispări la orizont!..

— Nu te înțeleg, mi-a zis el, întrucît chiar în clipa aceasta cînd tu ai scris: „Apus de soare”, cineva din partea opusă a scris: „Răsărit de soare”. Și cînd tu spui: „Soarele apune”, chiar în acea clipă alții spun: „Soarele răsare”. Dar eu nici nu apun nici nu răsar niciodată, ci luminez și încelzesc încotîrmu.

Atunci m-am trezit. Am văzut că sînt tot pe pămînt și mi-am zis: soarele nu apune niciodată. Apusul nu este acolo la soare ci apusul este în noi. Noi apunem, de aceea am ajuns să spunem că pînă și soarele apune. Dar ce am spune noi dacă am auzi pe cineva spunînd atunci cînd soarele este la zenit: ia te uită ce frumos apune soarele! Cu siguranță că am zîmbi, dar este știut că undeva pe glob chiar atunci soarele apune, și cînd apune la noi, undeva pe glob el este la zenit.

Și acum să ne întorcem la gîndul nostru inițial. Noi căutăm a

privi toate lucrurile prin prisma vederii noastre și să le potrivim la starea noastră. Mîntuitorul a spus că „ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos tot trupul tău va fi plin de lumină, dar dacă ochiul tău este rău tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că dacă lumina care este în tine este întuneric cît de mare trebuie să fie întunericul acela?” Cu siguranță că într-o astfel de inimă soarele a apus de mult. Dar noi mulțumim lui Dumnezeu că după ce a fost o seară, apoi a fost o dimineață. Și dacă soarele apune, inimile noastre tresaltă de bucurie că iarăși răsare.

Dumnezeu care a zis: „Să fie lumină”. „și a fost lumină...” și lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. Lumina aceasta este adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume. „Dar voi, fraților, nu sînteți în întuneric... Voi sînteți fii ai luminii și ai zilei... Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune... De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința, înfrîngerea; cu înfrîngerea, răbdarea; cu răbdarea, evlavie, cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați iubirea de oameni... pînă va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”.

Mîntuitorul a vorbit a lor Săi despre: casa Tatălui Său, locul pregătit pentru toți cei găsiți buni. Despre cetatea aceea Cuvîntul revelat ne spune că n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia lui este Mielul. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte..., și acolo cei neprihăniți vor străluci ca soarele în veci. Atunci „apusul” va dispărea pentru totdeauna și pentru veci vom fi cu Acela care este „Luca-fărul strălucitor de dimineață”.

Pe muntele Carmel

între două altare

Un om care umblă cu Dumnezeu nu merge numai pe pajiști verzi și deasupra lui nu strălucește mereu cerul albastru, ci mai trece prin locuri destul de umbroase și sub cerul acoperit de nori... Noi toți, credem cel puțin, că sîntem oameni ai lui Dumnezeu. Acest gând ne încurajează pe fiecare. Să nu uităm însă un lucru și anume: pe ogorul necultivat al inimii, răsar multe buruieni de amărăciune, care împiedică dezvoltarea vieții spirituale. Nu toți cei care poartă numele de „creștin“ sînt conștienți și văd primejdia „buruienelor“ de amărăciune. Unii le lasă să crească în voie, iar seva vieții spirituale e absorbită încet progresul spiritual lasă foarte mult de dorit. Alții, de îndată cum văd că se ivesc aceste „buruieni“ se luptă să le stîrpească cu rădăcină cu tot. La aceștia se observă zilnic un progres în cele spirituale. Aceștia, stau zilnic într-o intimă legătură cu cerul, prin rugăciune și studiu.

Dar ca să rămînem în cadrul subiectului de mai sus, să facem cu toții o călătorie în sens spiritual pe muntele Carmel. Urcușul e greu și obositor, ca orice urcuș, dar frumusețile spirituale vor răsplăti din plin pe cei optimiști și încrezători în călăuzirea divină. Să urcăm alături de Ilie Tijbitul, de preoții lui Baal, de Ahab cu tot cortegiul lui și alături de întreaga gloață împestrătată. Unii, împinși de curiozitate de-a vedea și auzi ceva nou, iar alții, suspinînd și gemînd din cauza decăderii morale din acel timp.

Ajunși pe platoul muntelui, orizontul ni s-a mărit mult în față. Unii, savurează cu nesaț frumusețile naturii, iar alții cad obosiți la umbra boschetelor din jur, lăsîndu-se pradă somnului. Unii, mai zelosi și cu temere de Dumnezeu caută să-l cunoască pe Profetul Ilie, de a cărui faimă și statornicie auzise. Între profetul lui Dumnezeu, Ilie, și preoții lui Baal încep convorbirile. Înțelegerea la care se ajunge e să se clădească două altare și pe fiecare să fie adusă o jertfă.

Îată-ne dar, în fața a două altare: Pe unul stă scris: „Altarul lui Baal“ iar pe al doilea stă scris: „Altarul Dumnezeului celui adevărat“. Și unul și altul e pregătit pentru jertfă. Toți sîntem chemați, fără deosebire, să aducem jertfă. Fiecare altar își primește jertfa ce se așează pe el. Profetul Ilie dă întietate preoților lui Baal. Să începem și noi cu altarul lui Baal.

BOIA GRIGORE

„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfînt: Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie: dar sînt cu omul zădărit și smerit ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite“. Isa. 57,15.

* * *

În fața acestui altar se pune întrebarea: Ce se poate aduce ca jertfă pe altarul lui Baal? Răspuns: Tot ce vrei și tot ce gîndești. Aci toate îți sînt îngăduite. Pe acest altar, poți să aduci ca jertfă: Invidie — Neascultare — Gelozie — Furtașaguri — Ură — Neîncredere — Dușmănie — Zgîrcenie — Răzbu-nare — Egoism — Ambiție deșartă — Spirit de critică neîntemeiată — Închinare la idoli — Vrăjitorie — Certuri — Minie — Neînțelegeri — Dezbinare — Imbuibare, etc. etc.

Multe se aduc ca jertfă pe altarul lui Baal. În fața altarului lui mă întreb, ce e păcat? Se pare uneori că păcatul a devenit doar o noțiune teologică și nimic mai mult. Cuvîntul Domnului ne avertizează pe fiecare din noi cu privire la faptele păcatului. „Osîndiți-le și nu luați de loc parte la ele“... Iar în Galateni 6,7 citim: „Nu vă îngelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul aceea va secera“.

Atenția să ne fie mărită în fața avertizărilor divine, ca nu cumva a-lergarea unora dintre noi să fie în zadar. A pierde dreptul la mîntuire e o pagubă eternă. Nimeni nu poate evalua această pagubă. Ca să o putem evita, cerul și-a făcut datoria ne deplin, trimetînd ne Acela care Si-a dat viața ca jertfă pentru mîntuirea fiecărui dintre noi. Tot El ne este un bun exemplu de vietuire pe acest pămînt îndemnîndu-ne „să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în certuri și în pizmă: ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați griji de firea pămîntescă, pentru ca să-i treziți poftele“. Rom. 13,13—14.

Să ne apropiem de al doilea altar pe care stă scris: „Altarul Dumnezeului Celui Adevărat“. Ce se poate aduce ca jertfă pe altarul Domnului? În primul rînd el trebuie rezidit așa cum a făcut și profetul Ilie. „Și Ilie a dres altarul Domnului care fusese sfărîmat“. 1 Imp. 18,30.

Cum pot drege altarul Domnului, pe care să aduc jertfe de mulțumire și consacrare ne-o spune apostolul Pavel: „Pe voi însăși încercați-vă dacă sînteți în credință. Pe voi însăși cereați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sînteți lepădați“. 2 Cor. 13,5. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși“. 1 Cor. 11,28 p.p.

Așa cum știm, în vechea dispensațiune, orice jertfă ce se aducea pe altarul Domnului era examinată minuțios, și numai în urma examinării se putea aduce ca jertfă pe altar. „Orice om din casa lui Izrael sau dintre străinii din Izrael, care va aduce o ardere de tot Domnului, fie pentru împlinirea unei juruințe, fie ca dar de bună voie, să ia o parte bărbătească fără cusur din boi, miei sau capre, pentru ca jertfa să fie primită. Să nu aduci nici una care să aibă vreun cusur, căci n-ar fi primită“. Lev. 22,18—20.

Să ne examinăm deci, în fața Domnului și-n fața Bisericii fiecare personal, și dacă jertfele de mai jos sînt fără cusur, să le așezăm pe altarul arderii de tot și Domnul le va primi. Focul sacru le va mistui ca pe jertfa lui Ilie.

Îată care pot fi aceste jertfe:

— Iubirea față de aproapele; ca pe tine însuși să-l iubești.

— Iertare, uitare, vorbire de bine, spirit de jertfă, credința unită cu fapta, spirit de umilință, credincioșie în îndeplinirea slujbei, punctualitate, curaj, nădejde vie, voieșie, bucurie, pace, îndelungă răbdare, o purtare și o ținută cuviincioasă în casa de rugăciune, respect față de cei în vîrstă, de părinți, de slujbașii Bisericii, educatori, etc.

Un spirit bun și amabil față de toți cei din jur. Compătimire și deplină simțire cu cei nevoiași și în necez. Gata de-a veni în ajutorul tuturor celor ce au nevoie de ajutorul meu. Cumpătare în mîncare și în îmbrăcăminte. Un spirit blind. Înfrînarea poftețelor firii pămîntești. Împlinirea juruinelor făcute. Achitarea datoriilor față de Domnul și aproapele. Toate acestea și multe alte fapte bune se pot aduce ca jertfă pe altarul Domnului.

Pe două altare nu se poate jertfi. „Nu puteți sluji la doi stăpîni... Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“. Mat. 6,24.

Continuare la pag. 14

un cuvînt dezgustător

C. PETCU

Nu există un mai dezgustător cuvînt decît acela de „păcat”. Rostirea lui trezește amintiri dureroase, triste, și adeseori sfișietoare. Păcatul este pricina întregii suferințe ce există, a existat, sau va exista. Nu există durere sau lacrimă, sfișiere de inimă sau chin sufletesc fără a fi avut drept pricină cursa păcatului. Nimeni nu este ferit de el. Păcatul vatamă nu numai pe cel ce-l atacă. Prin el aduce întristare și rușine și tuturor celor iubiți. El n-are nici o însușire salvatoare. El este răutate și numai răutate.

Una dintre ciudatele urmări ale păcatului este că cel nevinovat suferă împreună cu cel vinovat. Cîte mame au suferit din pricina fiilor lor abătuți pe căi rele! Cîte soții și copii au suferit din pricina dezertării de la datorie a unui soț și tată! Cîți tați nu au dat prea curînd tribut morții din pricina unui fiu nerecunoscător sau a unei fiice pornită pe căi greșite! Numai vesnicia va descoperi prăpădul pricinuit de păcat și nedreptate pe care le-a pricinuit el.

Nimeni n-a suferit mai mult decît Dumnezeu din pricina păcatului, și nimeni n-a plătit un mai mare preț din pricina lui. O privire spre crucea de pe Golgota este îndestulătoare să convingă pe oricine de faptul că cel nevinovat suferă cu cel vinovat și că nimeni n-a suferit mai mult decît Dumnezeu. Dar așa este natura păcatului. Dacă ar fi altfel, el n-ar mai fi păcat.

Cum se poate închipui că păcatul a fost în stare să lovească pe sfinții din cer? Sau că el putu lovi pe Dumnezeu? Și totuși el făcu toate acestea. Păcatul fu ceea ce făcu pe Fiul lui Dumnezeu să coboare din cer, să trăiască și să moară printre oameni. El îi atîrnă pe o cruce, îi străpuse minile și picioarele cu aspre piroane, și-l zdrobi inima. Chinul de moarte al acestor înspăimîntătoare ore simbolizează chinul de moarte suferit de inima lui Dumnezeu din pricina păcatului. Pe Golgota a fost dată o licărime fulgerătoare a acestei supreme dureri, și apoi se lăsă vîlul. Însă se dezlăuie îndeașuns. Noi știm ce va face păcatul; știm ce a făcut păcatul. Dacă păcatul ar fi lăsat în voia lui, atunci el din nou ar trage pe Dumnezeu de pe tron, l-ar sfișia spinarea cu lovituri de bici, l-ar

pune o cunună de spini pe frunte, l-ar scuipa în față, și apoi l-ar pironi pe cruce. Lușul acesta păcatul l-a făcut odată, și el nu și-a schimbat firea. Păcatul a rămas continuu același.

S-ar putea duce gîndul că un asemenea monstru cum este păcatul se va înfățișa totdeauna sub un chip respingător și dezgustător. Totuși, nu așa stau lucrurile. Deseori păcatul se înfățișează atrăgător, frumos, plin de farmec. Pentru o vreme el se dovedește un prieten bun, este bine îmbrăcat, inteligent, plin de viață, și foarte iscusit. În cele mai multe cazuri este bine manierat, dă dovadă de gusturi rafinate, îi place muzica și găsește plăcere la întîlnirile sociale. El își face casă în palate dar în același timp se simte acasă și în bordeie și cocioabe. În genere este primit cu plăcere, și doar arareori este respins. Este un favorit al tuturor.

Totuși, lucrul acesta este adevărat doar cînd se face cunoștință, la început. Curînd după aceea el își schimbă atitudinea. Unde altădată era îndatoritor și plăcut, devine dezgustător. Acolo unde altădată era numai frumusețe, plăcere, bună purtare, acum este hidoșenie, chin și grosolană vulgaritate. A dispărut atracția și farmecul fizic. Locul li l-au luat firea respingătoare și grosolană.

Tată-ne într-un spital. Întîlnim acolo pe o fată care acum cîțiva ani era tînră, veselă, strălucitoare. Acum este o maniacă în delir. Iată și pe un tînră promițător, cîndva puternic, capabil, ambițios. Acum își sfîrșește zilele într-o boală dezgustătoare. Frivind în jur vedem bărbați și femei care cîndva gîndiseră că doar o înghițitură de alcool nu le va face nici un rău, o aventură într-o îngăduință nepermisă, nu va avea urmări neplăcute. Ei au învățat prea tîrziu că plata păcatului este moartea, adesea o moarte ce tîrăgănește și oribilă, și că nu face să te joci cu focul. Ei au constatat, cum vor constata toți, că sfîrșitul păcatului este cu totul deosebit de începutul lui și că urmările fărădelegii sînt sigure și precise. El au învățat că siguranța a nu ajunge să faci ultimul pas stă în a nu face primul; că leacul cel mai sigur este prevenirea.

Ce se poate face cu păcatul? Este vreo nădejde, vreun ajutor? Trebu-

ie oare ca toți care sînt supuși lui să ajungă la pierzare? Trebuie oare ca păcatul să domnească încontinuu atît în lume cît și în trupurile noastre muritoare? Sîntem cu toții sorliți unei vesnice stingeri?

S-a dus timp de mii de ani bătălie cu păcatul, prin proprii puteri, însă păcatul a ieșit biruitor. Numai în Dumnezeu putem găsi ajutor și nădejde.

Hristos veni în această lume spre a duce lupta cu păcatul și a-l răpune. Lui Iosif, soțul Mariei, i se vesti: „Îi vei pune numele Isus, pîtru că El va mîntui pe poporul Lui din păcatele sale”. Mat. 1, 21. Că Isus avea să mîntuiască pe om din păcat alcătuita gîndul ce stăpînea mîntea ingerului care vorbi cu Iosif. Ingerii avuseseră experiență cu păcatul, Lucifer, cîndva una din cele mai de seamă dintre toate făpturile create, păcătuiuse în cer. Din pricina aceasta, se distrusese pacea și armonia care existase din vremi nesfîrșite, „și în cer s-a făcut un război”. Apoc. 12,7. Urmarea a fost că „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înseală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt; și împreună cu el au fost aruncați și ingerii lui”. Vers. 9.

Deoarece păcatul își are începutul în cer, este bine să primim pe scurt asupra originii lui. Aceasta va arunca lumină asupra naturii lui, și ne va ajuta să ne dăm seama mai ușor de prima lui apropiere, spre a putea fi în gardă.

Primul paragraf asupra căruia vrem să atragem atenția se găsește în cartea Isaia. „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pămînt, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vîrfurile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. Isa. 14, 12-14.

Acest paragraf pune în gura lui Lucifer ținta pe care o avea în minte. În versetele treisprezece și paisprezece se întîlnește de cinci ori ideea: „Eu voi face cutare și cutare”. „Mă voi sui în cer”, „îmi voi ridica scaunul de domnie”, „voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor”, „mă voi sui pe vîrfurile norilor”, „voi fi ca Cel Prea Înalt”. În lumina acestor declarații nu

poate fi nici o îndoială cu privire la ce avea Lucifer în minte. El nu era mulțumit cu poziția pe care o avea. Pe el nu-l mulțumea nimic altceva decât poziția cea mai înaltă. El dorea să fie asemenea Celui Prea Înalt. Tronul lui urma să fie înălțat mai presus de stelele lui Dumnezeu.

Un tron este simbolul puterii, cîrmuirii. Lucifer dorea să statornicească un tron, o cîrmuire, și acest tron să fie mai presus de stelele lui Dumnezeu, mai presus de îngeri. El dorea să domnească peste ei. Mai mult decât atât, el dorea să fie asemenea Celui Prea Înalt, egal în putere cu Dumnezeu Insuși.

Neîndoios, aceasta nu era altceva decât răzvrătire. Îngerii se găseau puși în situația de a alege sau să treacă de partea celui răzvrătit, sau să rămână credincioși lui Dumnezeu. Din faptul că atunci cînd în cele din urmă Lucifer fu aruncat din cer, odată cu el fură aruncați și mulți îngeri, înțelegem că n-a fost singur în această răzvrătire, și că de partea lui erau destul de mulți îngeri încît conflictul putu fi denumit război. Cei răzvrățiți fură azvîrliti din cer, și în felul acesta lupta fu mutată pe acest pămînt.

Din cartea lui Ezechiel mai dobîndim încă alte informații. Acolo se vorbește din nou despre Lucifer sub simbolul regelui Tirului. „Fiul omului, fă un cîntec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: aju-nsesei la cea mai înaltă desăvîrșire, erai plin de înțelepciune, și desăvîrșit în frumusețe. Stătea în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonie, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua cînd ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te posesem pe muntele cel sfînt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scinteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, cînd ai fost făcut, pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuirea în tine“. Ezech. 28, 12-15.

Aceste versete afirmă că Lucifer era desăvîrșit în căile sale din ziua cînd fusese creat; că era plin de înțelepciune, desăvîrșit în frumusețe, că el de asemenea fusese în Eden, grădina lui Dumnezeu, și că umblase incoace și încolo în mijlocul pietrelor de foc, dar că la urmă se aflase nelegiuirea în el.

O altă informație se găsește în versetul doi, unde Satana este din nou amintit sub simbolul regelui Tirului: „Fiul omului, spune voivodului Tirului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pentru că ți s-a îngîmfat inima și ai zis: Eu sînt Dumnezeu, și șed pe scaunul de Domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor, măcar că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu, măcar că ți dai ifose ca și cînd ai fi Dumnezeu“. Din acest verset aflăm nu numai că Lucifer dorea să ajungă a fi ca Dumnezeu dar el și ridică categorica pretenție: „Eu sînt Dum-

nezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu“.

Versetele șaisprezece și șaptesprezece încă ne mai sporesc cu ceva cunoștințele. „Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scinteietoare. Ți s-a îngîmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pămînt, te dau privelește împăraților“.

Versetele acestea declară că Lucifer a „păcătuit“; că din această pricină a fost izgonit și în cele din urmă va fi nimic: că pricina acestui lucru stă în faptul că inima i se îngîmfase; și că-și stricase înțelepciunea.

Dacă rezumăm cele de pînă aici, aflăm următoarele: Lucifer fusese cîndva un inger onorat, un heruvim. El fusese desăvîrșit în frumusețe, plin de înțelepciune și era primit pe muntele cel sfînt al lui Dumnezeu, unde se preumbla în mijlocul pietrelor de foc. El a fost în Eden, grădina lui Dumnezeu. Căile lui erau desăvîrșite, și Dumnezeu îi încredință lucrarea de „acoperire“. El și își unse.

Cu toate acestea Lucifer nu era mulțumit. El invidia pe Dumnezeu. El se îngîmfă din pricina frumuseții sale, își strică înțelepciunea datorită strălucirii lui, și porni pe o cale de a se face egal cu Dumnezeu. În această pornire merse atît de departe încît putu spune: „Eu sînt Dumnezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu“. Sosisse vremea ca Dumnezeu să acționeze. Așa că El hotări ca Lucifer să fie izgonit și în cele din urmă nimicit.

Dacă analizăm motivele acțiunilor lui Lucifer, găsim că el era nemul-

țumit cu poziția pe care o deținea. El invidia pe Dumnezeu și ținea după un loc mai înalt. El era mîndru; inima i „s-a îngîmfat“. El căuta să-și impună cu îndărătnicie voința: el zicea: „Voi face așa și așa“. Era lacom după putere: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei“. Aceasta înseamnă nimic mai puțin decât că el voia nu numai să aibă un tron pe care să șadă, dar ca acest tron să se afle acolo unde stă tronul lui Dumnezeu.

Deci, cinci caracteristici se vădese în căderea lui Lucifer, și care par a alcătui punctul de bază în analiza cauzelor căderii lui: nemulțumirea, invidia, mîndria, învirtoșarea sau egoismul, și lăcomia după putere. Le putem numi păcate de bază.

La aceste cinci păcate mai putem adăuga încă două, pe care le amintește Isus. „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de cite ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii“. Ioan 8,44

Aci Satana este numit ucigaș din început și tatăl minciunii. Din contextul în care se amintește, putem lua ca cert că Satana a fost mincinos cît și ucigaș încă de la început; căci odată cu afirmația că el este ucigaș, se spune că „nu stă în adevăr“.

Cumuciderea își are începutul în ură și minie, putem să mai adăugăm încă două puncte la lista păcatelor care au stat la temelia căderii lui Satana, anume: ura și minciuna.

O CLIPĂ DOAR

*O clipă doar găsește, o clipă liniștită;
Și zilnic te oprește o clipă-n mersul tău.
Să prinzi asigurarea că viața ți-e-nsoțită
De-a Cerului putere, că ai pe Dumnezeu.*

*Pe-Isus să-L ai de-acuma cu tine pe cărare,
Pe-Acel ce ani de-a rîndul pe tine te-a purtat;
În El găsești tărie și-n totu-ndestulare,
Genunchiul de-ncovoie și ești descurajat.*

*Și drumul vieții tale în bucurii sfîrși-va
De vei păstra întocmai ce El ți-a-ncredințat.
Garant al vieții tale ce-n mina Lui primit-a,
Din ea Isus va face un Templu minunat.*

N. BASTOREALĂ
după G. Gottschalk

În lupta din început cu Lucifer, Hristos a avut o parte de căpetenie. El fusese una cu Tatăl din veșnicie și El fu care conduse oștile cerești în război împotriva răzvrătiților. „Mihail (Hristos) și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei”. Apoc. 12,7. Deci fiind îndepărtat de deosebit de avantajosă în a putea recunoaște primele lăstări ale păcatului și să ne avertizeze împotriva lor. El știe cum începe păcatul și El este ager să dea primul semnal de alarmă. Ne este de folos a lua aminte la avertizările Lui.

Aceasta ne duce acolo a privi păcatul așa cum făcu Hristos. El îi cunoaște originea. El i-a văzut urmările atât în cer cât și pe pământ, și El a venit spre a ne mântui din păcat. El este singurul care poate face aceasta; căci „în nimeni altul nu este mântuire; căci nu este subț cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. Fapte 4, 12.

Primul lucru care ne izbește atunci când analizăm atitudinea lui Isus față de păcat și învățăturile Lui cu privire la el, este că El nu a pus accentul, așa cum ne-am putea aștepta noi, pe unele păcate pe care oamenii le numesc mari, ci, dimpotrivă, El socotește ca foarte grozave unele păcate pe care noi de obicei nu le socotim în felul acesta. De fapt, unele din păcatele care meritau cea mai aspră mustrare din partea Sa, oamenii le socotesc nu prea de osîndit. Dacă am da toată prețuirea atitudinii lui Isus, ar trebui să revizuiam unele din părerile noastre cu privire la ce este de fapt păcatul.

Isus a privit la inimă. Pentru El erau de mai mare importanță motivele decât faptele. Nu că el ierta păcatul în fapta exterioară. Departele de așa ceva; dar El privea la izvorul de unde lua naștere lucrurile, și era interesat mai mult în curățirea izvorului decât în zăgăzuirea șuvoiului murdar. Pentru El era limpede că dacă fructul era rău, aceasta se datora faptului că pomul era rău, și că nu era de mare folos să rupi fructele rele cită vreme pomul continua să producă mai departe același soi. „Culeg oamenii struguri din spini”, zise El, „sau smochine din mărarci? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”. Mat. 7, 16-20.

Și iarăși mai zise El: „Cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sinteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”. Mat. 12,34,35.

„Cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sinteți răi”? întrebă Isus. Aceasta nu se poate.

Curățită izvorul și apoi și apa ce curge va fi curată. Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui”. Vers. 33.

În felul acesta Isus merse la rădăcina problemei. Cineva ar putea rosti vorbe rele. Lucrul acesta nu se cade să-l facă, însă simplă îndepărtare a cuvintelor rele nu mulțumea pe Hristos. În spatele cuvintelor rele era o inimă rea. Cu privire la aceasta era interesat Isus. El dorea ca pomul să fie făcut bun. El știa că un pom rău nu poate da roade bune și că înseamnă o mare pierdere de vreme să încerci a face așa. „Fă pomul bun”, zise El. Aceasta înseamnă lucru cu judecată.

Isus totdeauna a judecat în felul acesta. Uciderea, zise El, își are rădăcinile în ură; adulterul în cugete murdare; furtul în lăcomie. „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtisagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om”. Marcu 7,21-23.

Pentru Isus, era de mai mare importanță starea lăuntrică a inimii decât formalismul exterior. Nimeni n-a fost mai strict în purtare ca El, sau să fi cerut mai mult de la urmașii Săi. El dorea ca ei să se ferească de orice aparență a răului. Dar totuși El privi mai întâi la inimă. Acolo era izvorul vieții. „Domnul a zis lui Samuel: Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”. 1 Sam 16,7

Meditînd asupra celor șapte păcate care au stat la baza căderii lui Lucifer, constatăm că ele stau la baza tuturor păcatelor. Isus le-a socotit deajuns de importante spre a ne atrage atenția la ele, și să ne avertizeze în privința lor. El făcuse experiență cu ele în cer, și știa cit sint de amăgitoare. El vrea ca nici unul dintre noi să fim în necunoștință de natura lor. Adevăratul urmaș al Învățătorului va avea față de păcat aceeași atitudine pe care

o avut-o și Isus. Pentru el păcatele „mici” vor fi socotite mari. Nemulțumirea, invidia, mîndria, egoismul, lăcomia, ura, minciuna, ar putea fi socotite greșeli nevinovate, nu într-atît incit să ducă la împiedicarea părtășiei în împărăția fericii cerești. Dar acestea au fost începuturile păcatului în cer. Adevăratul creștin va înlătura pînă și aparența lor.

PE MUNTELE CARMEL

Urmare de la pag. 11

Ca Biserică, noi ne bucurăm de făgăduințe sublime, făgăduințe față de care trebuie să ne dovedim o viață sfîntă și curată. „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubitorilor, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ducem sfîntirea pînă la capăt, în frică de Dumnezeu”. 2 Cor. 7,1.

Înainte de-a coborî de pe Muntele Carmel, după ce jertfa a fost mistuită, rămîne întrebarea: ce ne mai rămîne de făcut?

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu dați în stăpînire păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii: ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii”. Rom. 6,11—13

„Acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sint în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pămîntești, ci după îndemnul Duhului”. „Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firi pămîntești, ca să trăim după îndemnul ei. Dacă trăii după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”. Rom. 8,1,12-13.

Nimic să nu scape. Fiecare păcătoasă, cu faptele ei negative, să fie răstînită. Coborîndu-ne de pe munte, să avem o viziune clară și anume: Domnul este Dumnezeu nostru, de El să ne temem și numai Lui să-I slujim.

Această experiență cu Dumnezeu va aduce în viața Bisericii împlinirea făgăduinței Duhului Sfînt sub forma Ploii Trecute. „Căci se vede vuet de ploaie”. Vers. 41. Iar Duhul Sfînt își va desăvîrși lucrarea începută în cadrul Bisericii încă din vremurile apostolilor, conducînd-o la glorie, la biruință.

Legea lui Dumnezeu

V. FLORESCU

Hristos niciodată nu a fost neutru sau negativ. Afirmările Sale erau fără echivoc. Nu numai că cei care-L auzeau înțelegeau ce spunea, dar ei și pricepeau ce voia El să spună. Motivul era fiindcă El rostea ceea ce gîndea, și gîndea ceea ce spunea. El era precis și clar, hotărît și dinamic. Oamenii totdeauna știau care-I era poziția.

Cei mai mulți din Iudei erau susținători ai Legii. Cu multă scrupulozitate ei țineau sumedeniile de ceremonii și rînduiri ale ritualului iudaic. În mod deosebit Fariseii erau păzitorii literii Legii, și erau cei mai necruțători față de cei ce nu ajungeau sau nu puteau ajunge la această măsură. Conducătorii adăugaseră multe rînduiri în cursul vremii de cînd Dumnezeu dăduse pentru prima oară Legea, și cerea o cercetare de o viață ca să știi ce ți se cerea. Pentru oamenii de rînd era cu neputință să posede această exactă și atotcuprinzătoare cunoștință; și ca urmare, le era cu neputință să ajungă standardul pus. Fariseii susțineau că „norodul care nu știe Legea, este blestemat”. Ioan 7,49.

De aceea, pentru Iudei, și mai ales pentru Farisei era de un mare interes să știe care este poziția lui Isus față de Lege. Revenea lui Isus datorita de a face cunoscut care-I era poziția și să spună lămurit oamenilor ce credea El. În această privință El nu i-a dezamăgit. Una din primele Sale predici a tratat despre Lege.

Cu mai bine de o mie de ani înainte de Hristos, Legea fusese proclamată pe Sinai, și fusese scrisă de Dumnezeu pe două table de piatră. Exod. 20,24; 12,31.18.

Această Lege a celor zece porunci fusese pusă în chivot sub capacul ispășirii, în Sfînta Sfintelor din sanctuar. Exod 25,16.21. Acolo continuă să rămînă cîtă vreme dăinuie tabernacolul. Mai tîrziu chivotul fu dus în Templul lui Solomon, unde rămase pînă la nimicirea Templului, cu vreo șase sute de ani înainte de Hristos. După aceea nu s-a mai știut de el. Tradiția ne spune că mai înainte ca Nebucadnețar să fi nimicit Templul, Ieremia

ascunse chivotul. Pe vremea lui Hristos, în templul lui Irod nu mai era nici Lege nici chivot.

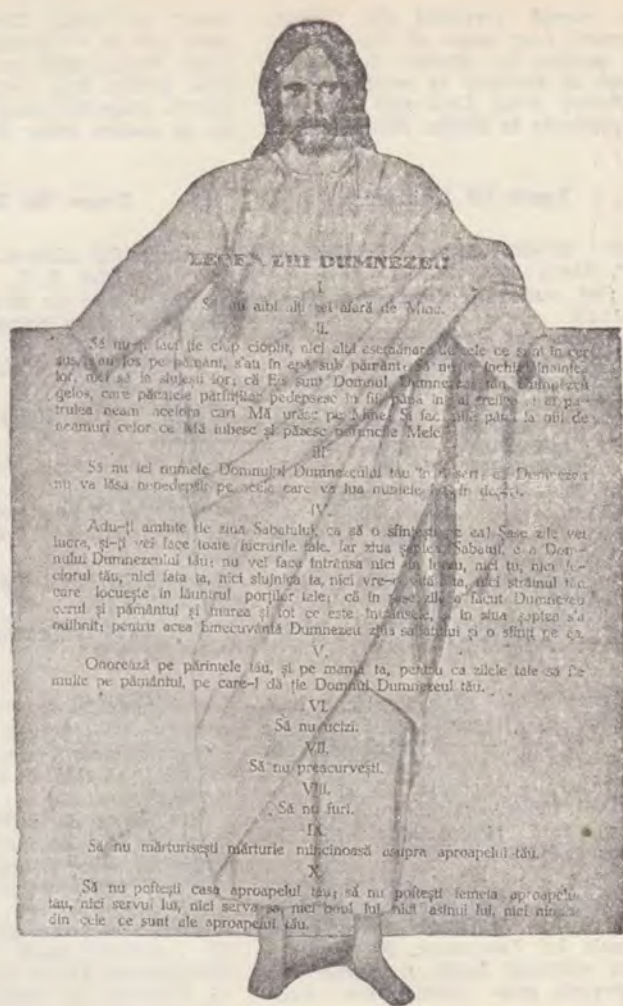
În tot cursul veacurilor, credințioșii lui Dumnezeu au ținut totdeauna în mare cinste Legea lui Dumnezeu. Psalmistul exprimă cît se poate de bine acest sentiment cînd spune: „Eu iubesc poruncile Tale, mai mult decît aurul, da, mai mult decît aurul curat”. „Învățăturile Tale sînt minunate”. Ps. 119,127.129. „Văd că tot ce este desăvîrșit are margini: poruncile Tale însă sînt fără margini. Cît de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gîndesc la ea. Poruncile Tale mă fac mai înțelept decît vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine. Sînt mai învățat decît toți învățătorii mei, căci mă gîndesc la învățăturile Tale”. Vers. 96—99.

În afară de Legea lui Dumnezeu mai era încă o altă Lege numită Legea lui Moise. Și această Lege era poruncită de Dumnezeu, dar din moment ce era proclamată de Moise și scrisă de el într-o carte, de obicei era numită Legea lui Moise. Această denumire este de mare folos, deoarece slujește la deosebirea celor două Legi.

Legea lui Moise, după cum o vom denumi și noi, este cu totul

deosebită de Legea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, se ocupă cu marile principii ale raportului omului față de Dumnezeu și față de semenul său. Sînt zece porunci clare, lămurite: „Să faci”, sau „Să nu faci” ceva. Ele se aplică tuturor oamenilor, în orice situații. Porunca: „Să nu furi” se aplică atît celui învățat și civilizat din lume cît și sălbaticului neînstruit; marelui financiar cît și gospodinei cu venituri restrînse. Legea celor zece porunci este universală și se aplică tuturor oamenilor de pretutindeni.

Nu este același lucru cu Legea lui Moise. Ea este de o natură cu totul deosebită. Ea se ocupă cu ceremoniile proprii iudaice, cu mîncări și băuturi și felurite spălări în vederea curățirii. Ea spune ce să se facă în cazul cînd din întimplare a fost atins un mort; ce fel de animal să fie adus pentru o ardere de tot; cum trebuie ținută ziua ispășirii sau oricare alta din sărbătorile iudaice; ea spune ce să fie făcut cînd o casă a fost molipsită de lepră. După cum imediat poate fi văzut, aceste probleme își pierdeau valoarea după încheierea dispensațiunii iudaice, și deci urmau să înceteze cînd

LEGEA LUI DUMNEZEU

I. Să nu ai altă zeitate afară de Mine.

II. Să nu faci nici chip cioplit, nici altă esemănare a celei ce sînt în cer, sau jos pe pămînt, sau în apă sub pămînt. Să nu te închini înaintea lor, nici să în slujești lor, că Eu sînt Domnul, Dumnezeu al tău. Să nu faci gelos, care păcătoșii pășinilor pedepsează în firea pămîntului, și să pătrunde neam acelor care Mă urăsc pe Mine. Să faci altă zeitate, sau o imagine de neamuri celor ce Mă iubesc și pășesc poruncile Mele.

III. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în zădărnici. Dumnezeu nu va lăsa nepedepșit pe cel care va lua numele Meu în zădărnici.

IV. Adu-ți aminte de ziua Săbădului, că să o sfințești. Pe caș Săptele zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale, iar ziua șaptesă Săbădului, ziua Domnului Dumnezeului tău; nu vei face intrînsa nici din lucru, nici din lucrul tău, nici din casa ta, nici slujbă ta, nici vreme de călătorie, nici strălucire, care locuiește în lucrul porților izle, că în ziua zilei să faci Dumnezeu cerul și pămîntul și marea și tot ce este înălțat, și în ziua șaptea să odihnești, pentru acea încredințarea Dumnezeului zilei Săbădului și o sfințită pe ea.

V. Onorează pe părintele tău, și pe mama ta, pentru că zilele tale să fie multe pe pămîntul, pe care-l dă ție Domnul Dumnezeul tău.

VI. Să nu ucizi.

VII. Să nu precurvești.

VIII. Să nu furi.

IX.

Să nu mărturisești mărturie mincinoasă asupra aproapelui tău.

X.

Să nu poțezi casa aproapelui tău; să nu poțezi femeia aproapelui tău, nici servul lui, nici garza sa, nici boul lui, nici asinul lui, nici nimic din cele ce sînt ale aproapelui tău.

se curmă serviciul din Templu. Această Lege urma să dăinuie pînă la venirea lui Mesia : după aceea avea să înceteze în mod automat. Aceste două Legi sînt deosebite și distincte în Biblie. Nimeni nu le

Legea lui Dumnezeu

Este numită „Legea împărătească”. Iacob 2,8
A fost rostită de Dumnezeu. Deut. 24,12.13.
A fost scrisă de Dumnezeu pe table de piatră. Exod. 24.12.
A fost scrisă „cu degetul lui Dumnezeu”. Exod 31,18
A fost așezată în chivot. Exod. 40,20 ; 1 Regi 8,9 ; Ebrei 9,4.
Este „desăvîrșită”. Ps. 19,7.
Este „întărită pentru veșnicie”. Ps. 111,7,8.
N-a fost „stricată” de Hristos”. Mat. 5,17
Avea să fie preamărită de Hristos. Isa. 42,21
Aduce cunoștință despre păcat. Romani 3,20 ; 7,7.

Aproape nici că e nevoie a mai repeta că Legea lui Dumnezeu este eternă și neschimbabilă în natura ei, în vreme ce Legea lui Moise era cea vremelnic și nedesăvîrșită, de folos pentru un anumit timp, însă sortită desființării la moartea lui Hristos.

Iudeii erau zeloși pentru Legea lui Iehova. Ei se mîndreau cu faptul că lor le fusese încredințate tainele lui Dumnezeu. Ei se socoteau păzitorii Legii, și oricine nu o prelua cum trebuia era anatemă.

Totuși, ei socoteau aproape tot atît de presus Legea lui Moise ca și Legea lui Dumnezeu, și în unele privințe chiar mai presus. Neamurile păgîne, susțineau ei, au datoria să păzească Legea lui Dumnezeu însă Legea lui Moise era un bun al lor personal. Numai ei aveau un Templu ; numai ei aveau un serviciu al jertfelor la care se referea Legea. Legea lui Moise era numai pentru Iudei, adaptată condițiilor lor aparte, un dar deosebit din partea lui Dumnezeu.

Mai mult încă, ea era o ocrotire a Legii lui Dumnezeu, un zid în jurul ei, fără de care Legea lui Dumnezeu ar fi fost expusă loviturilor soartei. De aceea Legea lui Moise, socoteau ei Iudeii, alcătuiă un fel de primă apărare care trebuie susținută cu orice risc.

Acestei Legi a lui Moise, în decursul lungii lor istorii, Iudeii adăugaseră multe precepte ce la început nu fusese date nici de Dumnezeu, nici de Moise. Aceste adăugiri dobîndiseră aceeași autoritate ca și originalele rînduiri ale lui Moise, și în adevăr, ele erau socotite de simplii credincioși drept o parte din Legea transmisă de Moise. Unele din restricțiile Legii astfel revizuită erau mult apăsătoare și chiar nedrepte și alcătuiă un jug

poate confunda. Totuși sînt unii care par a confunda aceste două Legi. Pentru unii ca aceștia, și de fapt pentru toți, prezentăm următoarea diagramă care arată legătura și natura celor două Legi.

Legea lui Moise

Este numită „Legea... în orînduirile ei”. Efes. 2,15.
A fost rostită de Moise. Lev. 1,1-3
Era „zapisul cu poruncile lui”. Col. 2,14.
A fost scrisă de Moise într-o carte. 2 Cron. 35,12.
A fost așezată lingă chivot. Deut. 31,24-26.
„N-a făcut nimic desăvîrșit” Ebr. 7,19.
A „pironit-o pe cruce”. Col. 2,14
A fost „desființată” de Hristos. Ef. 2,15
Avea să fie luată din cale de Hristos. Col. 2,14
A fost instituită ca urmare a păcatului. Lev. 3-7.

foarte anevoie de purtat. Oamenii gemeau sub povara pusă ; totuși într-un oarecare sens, ei erau mîndri că li se dăduse o așa mare atenție.

Este lesne de înțeles atitudinea lui Isus față de toată această situație. El urma să asvirle și să nimicisească toate neînsemnatele rînduiri ce fuseseră adăugate de oameni. El urma să înfățișeze și să restatornicească, ba chiar să proslăvească Legea lui Dumnezeu și să îndemne pe oameni a o păzi. Cît privește Legea lui Moise. El urma să-i învețe care-i era rostul, arătîndu-le natura ei vremelnică și să-i pregătească în vederea desființării ei. În privința aceasta El avea să fie atent și prevăzător, ca nu cumva vreunii să-și facă părerea că El desființa orice Lege. În fapt. El urma să fie atît de cu grijă a nu fi rău înțeles încît era dispus să nu precizeze poziția Legii lui Moise pînă ce nu prezenta principii pe care se întemeia ea—principii care, odată înțelese, aveau de la sine să dezvăluie natura vremelnică și provizorie a tuturor rînduiriilor mozaice. Apoi, cînd izraeliții și ucenicii Săi îl vor fi văzut în adevărata lui înfățișare ca Mesia, ca Mielul lui Dumnezeu, în mod firesc serviciul Templului avea să-și piardă însemnătatea pentru ei, și însuși Legea lui Moise avea să se prăbușească.

Cît privea Legea lui Dumnezeu, nu se punea nici o întrebare în mîntea Sa, care-i era datoria. Legea este atît de importantă în religie și într-un stat încît nimeni nu trebuie să-și îngăduie să se așeze de partea călcării legii. Hristos era hotărît să stea neclintit de partea Legii, să-i statornicească preceptele și să o proslăvească înaintea oamenilor. Lucrul acesta avea să fie foarte ușor pentru El, deoarece a-

ceastă Lege era Legea Tatălui Său, cum și a Sa, iar principiile ei sînt dăinuitoare cît veșnicia.

Deci nu este de mirare să constatăm că Isus vorbi cu putere pentru Lege în predica de pe munte, raportată în capitolul cinci din Evanghelia după Matei. Să auzim însușele Lui cuvinte : „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii ; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile. Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Impărăția cerurilor ; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Impărăția cerurilor”. Mat. 5,17—19.

În unele privințe Iudeii socoteau pe Isus drept un revoluționar. El nu dădea respect învățăturilor și învățașilor lor, așa cum gîndeau ei că ar fi trebuit să facă. El făcuse un lucru ce nu se mai pomenise, izgonind pe cumpărătorii și vinzătorii care-și făcea negoțul în curtea Templului, afirmînd totuși că nu făceau aceasta în casa lui Dumnezeu. După cum se vede El era un radical ce trebuia ținut sub observație. De aceea, prima Lui predică fu ascultată cu adînc interes. Care-i va fi poziția față de Lege ?

Ei nu fură lăsați la îndoială. În mod lămurit El luă poziție de partea celor zece porunci, spunînd că nu va trece nici o iotă sau o frîntură de slovă din Lege înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile. Oricine avea să strice pe cea mai mică dintre porunci și va învăța pe oameni în felul acesta, urma să fie numit cel mai mic în Impărăția cerurilor, dar oricine avea să le împlinescă și să-i învețe să facă așa se va numi cel mai mare.

Cu toții puteau înțelege aceste afirmații clare și lămurite. Isus preamăria Legea. El nu era cituși de puțin influențat de cei care o priveau cu ușurătate. El stătu hotărît pentru Lege.

Este de datoria fiecărui propovăduitor al religiei să stea de partea Legii. Oamenii au dreptul să știe dacă religia pe care o propovăduiește se întemeiază pe Lege și ordine, sau dacă este una din acele mișcări lipsite de răspundere care pretind privilegii dar fug de răspunderi. Hristos Si-a precizat poziția de la începutul activității Sale. Fiecare propovăduitor al religiei ar trebui să facă la fel.

Legea poate să fie tilcuită într-un sens strimț sau unul larg. Ea poate fi interpretată potrivit literii sau potrivit spiritului. Un exemplu în legătură cu primul caz avu loc

Continuare la pag. 18

Dărnicia voioasă

N. DUMITRESCU

Dăruirea este viață. Hristos S-a dat pe Sine Insuși, a dat tot ce a avut. În lucrarea pentru cei pierduți, în vindecarea bolnavilor, în hrănirea celor flămânzi, în învierea morților, în iertarea păcătoșilor, și în cele din urmă în darul suprem pentru mântuirea noastră, El a dat fără încetare. Și datorită faptului că dăruirea Lui a fost atât de deplină și continuă, viața Lui a fost atât de bogată și de plină.

Dumnezeu Tatăl este dăruitorul original. El a iubit lumea atât de mult încât a dat. Dăruirea este legea cerului. Intreaga natură declară că însuși caracterul lui Dumnezeu constă în a da.

„Nu există altceva, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine: nici o pasăre care spintecă văzduhul, nici un animal care se mișcă pe pământ, ci totul servește spre binele altora. Nu există frunză în pădure, nu există fir de iarbă, care să nu aibă lucrarea sa de făcut. Orice copac, orice tufiș, orice frunză revarsă elementul acela dătător de viață fără de care n-ar putea să trăiască nici omul nici animalele: la rindul lor, omul și animalele ajută ca pomul, tufișul și frunza să poată trăi. Florile respiră frăgezime și dăruiesc frumusețea lor pentru fericea omenirii. Soarele răspindește lumina lui și produce voie bună în tot locul unde pătrunde. Oceanul, el însuși izvorul izvoarelor și al fântinilor, primește riurile și fluviile întregului pământ, dar primește ca să dea. Aburii care se ridică din sinul lui cad în formă de ploaie și umezesc pământul făcându-l să incolțească și să odrăslească. Îngerii plini de măreție se simt fericiți când pot să dea, când pot să dea iubire și neobosite îngrijiri sufletelor pierdute și pline de păcat“.

Când Lucifer a călcat legea dăruirii, însăși viața a ajuns în primejdie. Încă de atunci legea dăruirii a fost înlocuită prin legea acaparării. „Refuz să mai ofer lui Dumnezeu slujba mea de bunăvoie“, a spus Satana. „Vreau să-mi slujesc mie“. Chiar și acum el atribuie lui Dumnezeu și bisericii Sale motivele lui sinistre prin expresia care se aude deseori: „Toți doresc numai banii voștri“.

Când Isus a spus: „Dați și vi se va da“ (Luca 6,36) El n-a căutat să îmbogățească pe Dumnezeu, ci pe noi, căci dăruirea este viață. Când Dumnezeu a spus: „Aduceți

„Unul, care dă cu mână largă, ajunge mai bogat: și altul, care economisește prea mult, nu face decît să sărăcească“.

„Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el“. Prov. 11,24,25

* * *

toată zecimea în casa Mea“ (Mal 3,10) n-a făcut aceasta pentru a scoate în evidență sărăcia Lui, ci pe a noastră.

Obiceiul de a plăti zecimea îmbogățește viața pe două căi. Mai întâi face pe om generos. Îi ajută să biruiască egoismul și lăcomia. El înlocuiește legea acaparării cu legea dăruirii. El face pe om mai asemenea lui Dumnezeu în caracter.

În al doilea rînd obiceiul de a plăti zecimea învață pe om să fie un bun administrator al bunurilor. El îi amintește că banii îi sînt încredințați. Ei au un mare potențial spre bine sau spre rău. El conține energie, talent și timp. Sînt un dar de la Dumnezeu, și sîntem datori să le dăm o întrebuintă corectă. Cînd cineva dă zecimea, el recunoaște pe Dumnezeu ca dăruitor și la rîndul său el devine un dăruitor și se angajează să folosească celelalte două zecimi în mod corespunzător.

Ce are o valoare mai mare, 90 lei la un administrator bun sau 100 lei la un administrator nepriceput? Ce om ar fi mai capabil să conducă o gestiune, un responsabil financiar cu 9.000 lei sau unul lipsit de răspundere la un buget de 10.000 lei. Darea zecimii învață pe om să fie un responsabil financiar destoinic.

Adesea gîndim că în schimbul dării zecimii, Dumnezeu ne dă mai mult, și de multe ori așa stau lucrurile. Însă mai adesea Dumnezeu revarsă binecuvîntarea asupra economiei și chibzuintei. Nu e o binecuvîntare să fie date fonduri suplimentare unui administrator incorect și slab. Banii au o influență corupătoare asupra celui care îi folosește rău. Însă binecuvîntarea pe care Dumnezeu dorește să o dea în schimbul zecimii este abilitatea de a folosi banii cu înțelepciune. Nu cit ai, ci cum folosești ceea ce ai, determină bogăția vieții.

Aduceți toată zecimea la casa lui Dumnezeu, și El vă va binecuvînta.

Albert Schweitzer s-a reîntors în Alsacia lui natală cu scopul de a

stringe bani pentru lucrarea sa medicală. S-a prezentat la gară un comitet pentru a primi pe faimosul fiu al Alsaciei, la sosire. Însă cînd trenul s-a oprit, Schweitzer parea să nu fie printre călători. Îl căutară a doua oară fără succes. Gîndind că poate n-a găsit loc la vagonul de clasa întâi, îl căutară printre călătorii de la clasa a doua tot fără succes. În cele din urmă îl aflară coborînd din vagonul de clasa a treia.

„De ce călătoriți cu clasa a treia, Dr. Schweitzer? Vă puteți permite mai mult“. „De ce? Deoarece nu există clasa a patra“, răspune el. Cu acest spirit, marele doctor a realizat mai mult cu fonduri reduse decît cu un venit astronomic în mina unui administrator nepriceput.

După ce ai dat zecimea mai ai încă 90 de părți din 100. Însă dacă folosești cu grijă și cu binecuvîntarea lui Dumnezeu, poți să obții valoare de 110 în bani și servicii, cu mult mai bine decît dacă ai în buzunar 100 de părți care valorează doar 50. În mina unui administrator slab celelalte 50 de părți sînt cheltuite adesea pe băuturi, tutun și îngăduințe de sine, lăsînd alte datorii neachitate.

Îmi vin în minte trei exemple de oameni care mi-au cerut sînturii cu privire la alte probleme însă în timpul conversației au amintit că salariul lui și al soției se ridică la 4.000 lei lunar. Ei scoteau ca trăiesc la un înalt nivel. Cheltuiesc toți banii și mai rămîn și cu datorii. Nu era nici o risipă însă pare că și cum punga era spartă. Aceasta nu din lipsă de bani, ci dintr-o administrare proastă, din lipsa învățămîntelor dăruirii căci dăruirea este viață.

Administrarea înțeleaptă a bunurilor are influență și asupra altor domenii ale vieții de cămin, aducînd liniște și stabilitate fiecărui aspect al vieții. Reținerea de la dăruire înseamnă jefuirea vieții sub toate aspectele — material, familial și experiența adevăratei fericii.

Să privim cu atenție acest sistem sănătos al dării zecimii dincolo de individ, în marea familie a Bisericii. Biblia ne învață că trebuie să aducem zecimea la casa visteriei. Biserica adventistă a adoptat această metodă de a încredința administrarea zecimii slujbașilor aleși în fiecare Comunitate, Conferință și Uniune. Acești slujbași financiari, autorizați de comitete, sînt însărcinați să supravegheze respectarea rînduinelor stabilite în acest domeniu. Credem că această metodă a fost inspirată de Dumnezeu și a fost stabilită în raportul biblic de către Neemia (Neem. 13,13) și Maleahi. Credinciosul individual nu trebuie să dea zecimii destinația pe care o crede el de cuvință, așa cum îl mină sentimentele lui, ci să o dea la tezaurul casei Domnului pentru a fi administrată de către responsabilii financiari aleși de Dumnezeu.

Multe denominațiuni religioase nu urmează acest plan. Unele încurajează pe membri să dea 10% pentru o cauză oarecare pe care o aleg ei — pentru misiuni, pentru clădirea de biserici, pentru un vecin în nevoie sau pentru alte scopuri. Iată o deosebire fundamentală în felul de înțelegere a lucrurilor. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare personal să se simtă răspunzător față de Dumnezeu și să-și dea partea sa pentru a fi administrată de alții. Răspunderea personală pentru folosirea ei încetează atunci când a plătit-o.

Sînt puțini în biserica noastră care-și iau răspunderea să dea zecimea pentru alte scopuri decît a-celea rînduite de Dumnezeu, fără să-și dea seama că prin aceasta, ei calcă în picioare planul lui Dumnezeu de a aduce zecimea la casa visteriei Domnului. Alții cîțiva sînt ispițiți să dea zecimii o întrebuintă după cum găsesc ei de cuviință. Amintiți-vă că vă aparține nouă zecimii pe care să le administrați cu răspundere după alegerea voastră. Zecimea este a lui Dumnezeu. Planul pentru folosirea ei este de asemenea de origină divină. Este sănătos atît din punct de vedere spiritual cît și din punct de vedere vremelnic. Este planul lui Dumnezeu și nu al nostru.

În afară de zecime mai sînt și darurile benevole. Darurile benevole trebuie date pentru scopul pe care-l va alege fiecare. Unii din credincioșii noștri oferă echivalentul unei a doua zecimi pentru întreținerea Casei de Rugăciune, pentru săraci, pentru construcții sau reparații și altele. Alții dau 25% iar alții merg pînă la a treiaparte din venitul lor. Mulți pastori au privilegiul să observe că aceste familii sînt cele mai bine clădite, cele care se bucură cel mai mult de viață. Poate că n-au venit prea mare, însă au mai puțin necaz cu plata datoriilor. Dumnezeu i-a binecuvîntat cu pricepere și putere de muncă. Un caracter tare își are izvorul în simpla ascultare de directivele divine. Aceeași putere și stabilitate financiară va însoți biserica noastră, atunci cînd fiecare credincios va învăța lecția zecimii și o va da după lumina dată nouă de îndrumările divine.

Această lecție trebuie învățată de tinerii și tinerele noastre. De aci încolo ei vor avea să-și cîștige banii. Căminurile lor viitoare vor fi mai fericite, iar plăcerile vor fi mai dăinuitoare. Tineretul de azi în general nu se poate plînge de sărăcie. O mare parte a bogăției țării este cheltuită pentru împlinirea nevoilor și dorințelor tineretului. Lozincă populară este: „Îngăduie-ți orice dorești”. Legea veche a îngăduirii de sine încă se află în competiție cu legea dăruirii. Îngăduirea de sine este distrugerea de sine. Un gânditor spunea:

„Unii oameni mor în război, alții în flăcări, însă cei mai mulți mor încetul cu încetul datorită obiceiurilor lor rele”.

Prea mulți sînt prinși în mici obiceiuri rele egoiste uitînd că dăruirea este adevărata viață și că îngăduirea de sine este moartea. „Unul care dă cu mină largă ajunge mai bogat, și altul care economisește prea mult, nu face decît să sărăcească”. Prov. 11,24.

Este viața ta atît de bogată pe cum ți-o dorești? Experimentează legea dăruirii. „Dați și vi se va da”. Nu veți putea da mai mult decît vă va da Dumnezeu. Puneți-Mă la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvîntare. Mal. 3,10 Amintiți-vă că noi avem nevoie mai mult de binecuvîntările credincioșiei decît are Dumnezeu nevoie de banii noștri. Noi avem nevoie să dăm mai mult decît are El nevoie să primească.

Se spune că un prieten a cerut lui Alexandru cel Mare 10 talanți. Împăratul i-a dat 50. „Eu am nevoie numai de 10”, răspuse prietenul. „Este adevărat că zece talanți sînt destul pentru tine ca să primești, dar nu pentru mine ca să-i dau”.

Ai nevoie să dai — să devii generos. Ai nevoie să dai pentru a învăța să fii un bun administrator al banilor. Dăruirea este viață. Mărima darului este aceea care determină amploarea vieții noastre.

Legea lui Dumnezeu

Urmare de la pag. 16

într-o instituție acum cîțiva ani. Unui tînr i se ceru să măture o sală, lucru ce îl făcu. După o vreme supraveghetorul observă că în vreme ce sala fusese măturată, gunoiul rezultat fusese strîns într-un colț. Tînrul fu tras la răspundere.

— Nu ți-am spus să măture sala? De ce n-ai făcut lucrul acesta?

— Am făcut întocmai.

— Cum poți spune că ai făcut întocmai cînd tot gunoiul se află aci în colț?

— Bine, dar nu mi-ai spus să-l duc de aci. Eu am măturat sala.

Tehnic, se poate spune că tînrul avea dreptate; practic însă nu. El nu ajunsesse să prindă spiritul poruncii.

Aproape aceeași poziție o luau mulți dintre Iudei și îndeosebi Fariseii, pe vremea lui Isus. Ei se țineau de litera legii și dădeau uitării spiritul ei. De aceea Isus Se ocupă în mod deosebit de ei. Printre aceștia se găsesc cei care spre a nu călca porunca „Să nu ucizi”, obișnuiau să poarte cu ei o mătură cu care să măture drumul din-

naintea lor ca nu cumva să se întample să calce vreo insectă și s-o omoare. Alții mergeau cu ochii legați, ca nu cumva să vadă vreun lucru care să-l poștească. Întregul lor fel de considerare a Legii și a vieții era pervertit și ei făceau viața a fi o povară nu numai pentru ei ci și pentru alții. Religia lor era departe de a fi atrăgătoare.

În aceeași predică de pe munte din care am luat afirmațiile privitoare la Lege, Hristos înfățișă și altitudinea despre care ne-am ocupat mai sus.

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu ucizi, oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecării. Dar Eu vă spun că ori și cine se mînie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: Prostitute! va cădea sub pedeapsa Sotborului, iar oricine-i va zice: Nebunule, va cădea sub pedeapsa focului gheenei. Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și ai-te întii de impacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul. Caută de te impacă de grab cu pirișul tău, cită vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pirișul să te dea pe mîna judecătorului, judecătorul să te dea pe mîna tennicerului, și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo pînă nu vei plăti cel din urmă banuș.

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu preacurvești. Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poștească, a și preacurvit cu ea în inima lui. Dacă deci ochiul tău drept te face să cazi în păcat, scoate-l și ieapădă-l de la tine, căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheena. S-a zis iarăși: Oricine își va lăsa nevasta, să-i dea o carte de despărțire. Dar Eu vă spun că ori și cine își va lăsa nevasta, afară numai din pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește”. Mat. 5,21—32.

Aci Isus Se ocupă de două porunci: cele privitoare la omor și la adulter și le arată aplicarea spirituală. Nu este de ajuns, spune El, să îți porunca în forma ei exterioară. Dumnezeu privește la inimă. Este ca și cum ar fi spus: Legea este sfîntă, dreaptă și bună. Vreau ca să fiți cu grijă față de ea. Chiar și cele mai mici lucruri, o iotă sau o frîntură de slovă, nu trebuie privite cu nepăsare. Cei care păzesc Lega sînt socotiți mari în Împărăția cerurilor. Dar ia aminte, ca nu cumva să gîndești că o ascultare de formă este tot ce cere Legea. Se cere mai mult decît atît. Dumnezeu dorește să păzești Legea atît în forma ei exterioară cît și în inimă. Numai dacă faci așa poți spune că ești un păzitor al poruncii.

Folosirea timpului liber

T. G. RIZEA

Ne găsim în fața uneia dintre nemăratele cuvinte mesianice, care au mișcat nu numai inimile contemporanilor Săi, ci și a multor generații care au luat cunoștință de învățăturile Sale. Dar, chemarea aceasta are ceva deosebit în mesajul ei, ceva care ar părea că vine în contrast cu intenția personală a Vorbitorului Sfânt.

Dacă Mintuitorul invita întotdeauna pe ai Săi la o anumită lucrare, de data aceasta conținutul poruncii Lui se referă tocmai la opusul oricărei lucrări, la odihnă. Ni se pare ciudat poate, că Cel care a cultivat elanul și entuziasmul pentru marea lucrare a binelui, de data aceasta dă o poruncă referitor la repaus. Dacă privim mai atent lucrurile, observăm însă, că atît activitatea cît și odihna, sînt elemente enunțate și aplicate încă de la întemeierea lumii.

E laudabil desigur să lucrezi cu rivnă și să-ți dedici viața unei activități nobile, dar nu trebuie uitat că nesocotirea timpului de repaus devine o piedică puternică în atingerea idealului urmărit. Nu trebuie să uităm niciodată, că la celdălat pol al activității noastre se află odihna, ca proces de echilibru a existenței noastre și că nesocotind lucrul acesta, atentăm voit la propria noastră sănătate fizică. Odihna ca element opus muncii, nu o neagă pe aceasta din urmă, nu o desconsideră, ci dimpotrivă are rolul s-o dezvolte și s-o completeze cu energii mereu reînnoite.

Omul care nesocotește timpul destinat repausului și recreației, socotindu-se destul de rezistent și se laudă cu nebănuita capacitate de compensare a organismului său, calcă voit una din legile elementare ale naturii sale. Există o lege a odihnei așa cum există o lege a ploii. Cine n-o respectă tulbură ceva din armonia naturii, știrbește ceva din integritatea noastră fizică.

Odihna în raporturile necesarului, nu este un obiect de lux, nu este numai o podoabă a zilelor de sărbătoare, ci este un imperativ al naturii noastre. Odihna nu trebuie lăsată la voia întâmplării; timpul pentru odihnă uneori este călcat fără să ne preocupe prea mult. De aceea

„Isus le-a zis: Veniți singuri la o parte într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin”. (Marcu 6, 31).

* * *

odihna, ca și munca, trebuie să ne-o planificăm cu multă grijă. Nu sîntem poate obișnuși ca atunci cînd ne programăm activitatea să ne programăm și odihna, dar cel care procedează astfel, este un om echilibrat, care își poate folosi cu maximum de randament toată capacitatea sa creatoare. Dacă aruncăm o privire asupra raportului muncă-odihnă din timpul unei zile, observăm că două treimi sînt rezervate timpului liber, în care se desfășoară procesul odihnei. Dar odihna nu este o simplă oprire din activitate, ea nu înseamnă numai repausul în sensul inactivității.

A te odihni nu înseamnă numai a nu face nimic. Pe lângă înțelesul de inactivitate, odihna îl mai are și pe cel de activitate recreativă, o activitate cu un caracter opus activității specifice pe care fiecare o desfășurăm în cadrul muncii. Dacă judecăm bine lucrurile trebuie o schimbare a activității. De fapt schimbarea activității odihnește mai bine ca simpla oprire de a mai lucra. Este desigur necesară și odihna absolută, prin care înțelegem somnul propriu zis și care ocupă exact jumătate de timp din cele două treimi rezervate timpului liber. Dar așa cum am văzut mai sus, există și o odihnă deosebită în conținut, manifestată printr-o activitate recreativă, așa numită „odihnă activă”. Reiese destul de clar deci, că timpul repartizat unei zile se împarte egal în trei compartimente distincte: muncă, odihnă absolută (somnul) și odihnă activă sau recreația.

Dacă odihna absolută, care cuprinde în totalitate somnul, intră în legile fiziologiei corpului, odihna activă reflectă nu numai legile strict fiziologice în sens fizic ci se referă și la componența sufletească, vizînd cultura omului și educația sa.

Prin modul în care un om își folosește timpul liber repartizat odihnei lui active, se poate cunoaște

foarte bine bogăția spirituală și felul în care își valorifică existența sa. De fapt timpul liber reprezentat de odihna activă, constituie cel mai prețios timp în care se dezvăluie esențele umane, alături de muncă.

Timpul liber, cînd capătă înțeles de distracție, trezește în mintea unora o sonoritate ciudată. Distracția nu este altceva decît recreerea personalității noastre fizice și intelectuale, mai ales. Anacema pe care unii o aruncă asupra distracției se datorește unei greșite înțelegeri a lucrurilor. Distracția nu poate fi înălăturată, pentru că ne-o impune necesitatea ei. Ceea ce este important însă, e faptul că trebuie să facem deosebire între distracțiile bune și rele. Există diferite stiluri de desfășurare a oricărui fenomen, lat-uri pozitive și negative care, se opun. Dacă alegem stilul distracției bune, aceasta devine un mod de valorificare deplin al tuturor resurselor spirituale ale omului.

De aici se naște firească întrebare: cum să folosim timpul liber, cum să ne desfășurăm odihna activă? Desigur că la această întrebare s-ar putea răspunde diferit, dar în cele ce urmează vom răspunde ținînd cont de multiplele preocupări ale omului și de necesitatea de a se valorifica pe deplin atît în componența sa fizică cît și spirituală.

În primul rînd, timpul liber presupune participarea unei activități deosebite de cea specifică muncii cu care ne îndeletnicim. Cel care își consumă puterile fizice în procesul de creație al bunurilor materiale se va odihni cel mai bine în-

treprinzind în timpul liber o muncă intelectuală.

Intelectualul care folosește mintea ca element principal de lucru, se va putea recrea cel mai bine în timpul liber, printr-o muncă fizică. Echilibrul între munca fizică și intelectuală trebuie respectat cu strictețe.

„Omul este măsura tuturor lucrurilor” spunea Aristotel. Deși cuvântul lui nu este etalon universal, totuși ne ajută să înțelegem că omul este măsura realizărilor lui și că aceasta depinde de felul în care se dezvoltă și se dezvoltă cel mai bine, folosind pentru formarea lui, atât elementele muncii fizice cât și intelectuale. Omul poate să devină o măsură gigantică a lucrurilor, numai atunci când se dezvoltă armonios și multilateral. O grădina de cultivat, o activitate musculară în diferite lucrări pe lângă casă, o lectură plăcută după un efort fizic, sînt tot atîtea mijloace de a folosi rațional timpul liber.

În al doilea rînd timpul liber trebuie să fie ocupat cu probleme de ordin etic. A căuta să satisfacem în noi cerințele estetice, înseamnă a căuta frumosul în viață. Nu știu dacă ne dăm seama sau nu de lucrul acesta, dar căutarea frumosului este un ideal care a frămîntat și preocupat omenirea chiar de la începutul ei. De fapt alergarea după frumos nu este numai o cerință a naturii omenești ci și a naturii în general.

Dacă ne uimește și ne încîntă ceva la om sau la natură, este tocmai frumusețea lor. Există o frumusețe la suprafața lucrurilor și o frumusețe în esența lor. Și una și alta au darul să dezvolte în om conținutul său spiritual. Nimic nu demonstrează mai bine despre caracterul cuiva cit și despre valoarea lui, ca modul în care reușește să imbine necesarul cu frumosul, începînd cu îngrijirea de sine însuși și terminînd cu dragostea față de artă. Nu vorbim aici de frumosul extravagant și denaturat, ci de frumosul simplu, natural, care exprimă armonia și bunul gust. Artă este cel mai inepuizabil domeniu al frumosului. Încă de la primele zile ale existenței omului, apariția lui a fost salutată cu izbucnirile de cîntece ale universului. Frumosul a fost de la începutul lumii a doua față a existenței omului. A iubi frumosul înseamnă a iubi arta. Cine iubește arta este un suflet sensibil și bogat. Artă nu este numai un mod de căutare și reprezentare a frumosului, este mai mult, este o unealtă de educație. Artă cizelează colțuroasele trăsături ale caracterului, înobilează și face omul receptiv la lucrurile binelui, îl pregătește să aspire spre armonia spiritualității.

A iubi frumosul înseamnă a face artă din toată trăirea noastră, înseamnă a semăna în toate lucrurile din jurul nostru frumosul ca expresie a bunului gust. „Gustul este sentimentul adevărului”, spunea un gânditor. Cei care cunosc adevărul, sînt în același timp generatori de frumusețe. Criteriul alegerii frumosului

este legat de cel al adevărului. Muzica, literatura și celelalte arte au darul nu numai să încînte ochiul și urechea ci și să lărgească orizontul gândirii, să impresioneze sufletul în fața principiilor bune. Adevărata artă poate fi recunoscută după atitudinea ei față de bine. Este artă adevărată, ceea ce ne face mai buni, ceea ce ne trezește la realitate, față de îndeplinirea datoriilor umane.

Autorul Eclesiastului (Ecl. 3, 11), spunea atunci cînd remarcă armonia naturii: „orice lucru îl face frumos”. Luînd exemplul de la marea Creator al naturii, să iubim tot ceea ce poartă amprenta esteticului, tot ce poate primi atributul de artă.

Timpul liber repartizat odihnei active înseamnă în al treilea rînd, să ne rezervăm timp și pentru alții. Lucrarea pentru alții caracterizează în cel mai înalt grad, latura sociabilă a omului. Timpul rezervat pentru alții nu e un timp pierdut cu atât mai mult cu cît este vorba de diferite servicii pe care să le facem altora sau pentru interesele colective. Nu trebuie să alergăm după lucruri mari în această privință. Micile atenții contează foarte mult. Nu e de loc neînsemnat faptul că cineva se interesează de o persoană în vîrstă ca s-o ajute în lucrurile de strictă necesitate, sau ajută pe cineva într-o situație deosebită. Această latură a activității omenești, de a-și lua timp și pentru a lucra pentru alții, dezvoltă multilateral omul, întărește sentimentul responsabilității față de cei din jur și ridică la cel mai înalt grad demnitatea omului. Cine nu face nimic pentru alții nu poate fi membru al societății omenești.

Al patrulea aspect al odihnei active se referă la timpul rezervat pentru meditație. Gen. 24, 63. Nu știu cîți oameni își iau timp să mediteze la ceva. „Memoria dă naștere la erudiți — spunea Helvetius — meditația la genii”. Geniul uman nu poate fi atins decît meditînd la el. Noi nu putem fi mai mult decît ceea ce gîndim. Noi ne pretindem și vrem să fim genii ale binelui. Cînd Newton a fost întrebat cum a ajuns la descoperirea legii atracției universale a răspuns: „fiîndcă m-am gîndit la ea”. Este adevărat. Noi nu putem înfăptui un ideal decît dacă ne gîndim la el. Timpul cel mai potrivit pentru această lucrare este timpul liber. Avem atîtea subiecte de meditație, fie că privim în noi, sau în afara noastră la natura de pe pămînt sau din afara pămîntului. Pentru că nu ne luăm deloc timp pentru gîndit sîntem unori seci, devenim închiși în noi înșine, sau cu ieșiri necontrolate, naștem drame familiale și în anturaj. Cine nu-și ia timp să mediteze asupra sa, este sub statura ideală a omului. Îi lipsește autocontrolul.

Un alt fel de a ne odihni activ este și viața în aer liber. Departe de locul nostru obișnuit de viață, găsim relaxarea și repausul, în asimilarea condițiilor de mediu ale altor locuri, bogate în elemente naturale. Gimnastica, educația fizică, excursiile, sînt conductele prin care natura co-

munică nemijlocit cu omul. Nu e bine să astupăm aceste conducte naturale de primenire a omului, care sînt elementele simple ale naturii purificatoare. Poate că în timpul concediului socotim mai utilă lincezeala decît o plimbare sau excursie oarecare. E util să folosim timpul de concediu, în natură, străbătînd locurile frumoase ale țării.

Mersul pe jos, baia în apele naturale, drumețiile pe meleagurile fărăii sînt mijloace de descoperire a frumuseților naturii și de a zmulge din tezaurul ei leacul reconfortării corpului nostru. Timpul liber poate fi folosit și altfel. El este ocazia de a ne însuși cît mai multe cunoștințe. Ce e mai de dorit, decît să știi cît mai multe lucruri. „Toți oamenii doresc în mod natural să știe”, scrie Dante. Și este adevărat lucrul acesta. „Lipsa de știință este o pagubă pentru cineva”, spune Biblia.

Ca să fii om în adevăratul sens al cuvîntului, trebuie să-ți îmbogățești cunoștințele neîncetat. Dacă lăsam să treacă o zi din viață în care nu aflăm nimic, în care nu studiem și nu ne însușim cunoștințe folositoare, acea zi este o zi pe jumătate pierdută. Timpul liber are și scopul acesta. Îl folosim? Citim oare zilnic ceva? Studiem zilnic probleme care să ne aducă cunoștințe folositoare și înțelepciune? Descoperirea adevărilor lumii, este nu numai un izvor de dezvoltare a intelectului ci și a simțirii omenești. Cine nu studiază zilnic problemele arzătoare ale omului, științifice sau morale, materiale sau spirituale, se exclude singur de la participarea sa la bucuriile pe care le aduce studiul și cunoașterea lumii.

Orice timp liber trebuie folosit. Nu trebuie lăsată la voia întimplării activitatea noastră. Trebuie să facem loc oricărei activități bune. Odihna activă ca o formă superioară a odihnei organismului, intră în chemarea bine cunoscută: „veniți și vă odihniți”. Munca și odihna în sensul ei activ, recreativ, folositor, sînt cele două brațe ale omului în înțelesul figurat al cuvîntului. Să nu ne tăiem vreunul din aceste două brațe, ci dimpotrivă să le exersăm pe amîndouă pînă la măsura plinătății omenești.

Fie că ne îngrijim să ne schimbăm activitatea, fie că ne luăm timp și pentru alții, că ne lăsam influența de elementele artei, sau ne luăm timp pentru viața în aer liber sau pentru meditație și studiu, toate acestea sînt mijloacele cele mai eficiente de odihnă activă ale omului ridicat pe treapta de capodoperă a lumii.

Isus

Mîntuitorul

V. LASZLO

Spre a răscumpăra pe păcătos, Isus cobori din cer. Punînd la o parte slava Sa și părăsind cerul, El veni în această lume spre a lua locul păcătosului, a-și asuma răspunderea pentru păcatele omului, și a muri drept înlocuitor al lui.

Acesta era pierdut — desnădăjduit de pierdut. El nu putea face nimic spre a se mîntui. Neleagurile și fărâdelegea îl dusesese la pierdere. Vezi Ezech. 18,30. El era fără de putere. Nu avea nici o cale de scăpare.

Singura posibilitate de salvare pentru cel păcătos era Dumnezeu, în persoana Fiului Său, ca să devină înlocuitorul păcătosului și să sufere osînda păcatului în locul lui.

Isus nu a ezitat să facă lucrul acesta. „El este în stare să mîntuiască“. El putea porni să salveze pe om avînd deplină siguranță a succesului. El nu numai că putea plăti vina păcatului prin moartea Sa, dar putea și ierta păcatele, schimba inima și să schimbe pe de-antregul viețile celor ce aveau să-L primească drept Mîntuitor al lor.

Nădejdea păcătosului după viață veșnică depinde întru totul de legătura sa cu Isus. Fără El nu există mîntuire. Prin El cel mai decăzut păcătos poate primi iertare și putere de a deveni bun.

În raportul cu privire la experiența lui Izrael în timpul călătoriei lor prin pustie, găsim că atunci cînd li se refuză trecerea prin țara Edomului Izraeliții se descurăiau și începuseră să murmure și să se tînuie. „Pentru ce“, ziseră ei, „ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie“? Num. 21,5.

Ca urmare a acestei atitudini demne de muștrare a lor, „Domnul a trimis împotriva lor niște șerpi înfocați, care i-au mușcat așa încît au murit mulți în Izra-

„Cine este acesta, care vine din Edom, din Boșra, în haine roșii, în haine strălucitoare, și calcă mîndru, în plînatatea puterii Lui? — Eu sînt Cel care am făgăduit mîntuirea, și am putere să izbîndesc! Dar pentru ce Îți sînt hainele roșii, și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teace?“ Isa. 63, 1,2.

* * *

el. Ei au venit la Moise, și au zis: Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului, și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi acești șerpi. Moise s-a rugat pentru ei“.

Dar de data aceasta Dumnezeu nici nu nimici și nici nu îndepărtă șerpii. El prezentă un alt plan și ca urmare El zise lui Moise:

„Fă-ți un șarpe înfocat, și spinzură-l de o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi. Moise a făcut un șarpe de aramă, și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe, și

privea spre șarpele de aramă, trăia“. Vers. 8,9.

Ei nu aveau nici un leac vindecător. Nu puteau să se ajute cu nimic. Însă privind către șarpele de aramă ei se făceau bine. Referindu-Se la această experiență a străbunilor lor, Isus spuse:

„După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3,14,15.

Mușcătura șarpelui este o potrivită ilustrare a păcatului. Păcatul și-a înfipt colții în viața noastră și a lăsat acolo o otrăvă care cu siguranță va aduce moartea. Despre această îngrozitoare boală a păcatului Domnul vorbește prin profetul Ieremia:

„Lovitura ta este de nevindecat, și rana ta este usturătoare. Nici unul nu-ți apără pricina, ca să-ți lege rana; nu-i nici un mijloc de vindecare“. Ier. 30,12,13.

Nici un profet n-a fost în stare cîndva să găsească vreun leac de vindecare a păcatului. Nimeni n-a fost vreodată în stare să săvir-

șeasă acele fapte bune care să abso-lve nelegiuirile sale trecute sau să-i îndepărteze păcatul din viață. Nimeni nu poate face nimic spre a-și readuce nevinovăția și curăția sufletului din moment ce a păcă-tuit, căci „plata păcatului este moartea”. De aceea cei care sînt în aceeași situație în care au fost Izraeliții care fuseseră mușcați de ser-pii în focați, lăsați singuri, ei sînt sortii morții veșnice.

Singura noastră nădejde este în Isus. „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Ioan 12,32.

După cum Izrael privea spre șar-pele de aramă spre a primi vin-decare, la fel noi privim spre Cel înălțat pe cruce pentru păcatele noastre. Dacă privim la El în cre-dință, această privire va aduce suf-letului o completă înnoire. Planul Evangheliei nu este „fă anumite lucruri și trăiește” ci „privește și trăiește”. Fără de credință, orice am face este în van. Toate sforțarile noastre se sfîrșesc într-o înfrîn-gere dureroasă. Inșă privind la Hristos, găsim în El un atotîndes-tulător leac pentru otrava păcatului care, altfel ne-ar nimici cu totul.

„Nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care tre-buie să fim mîntuiți”. Fapte 4,12.

„Și noi, dar, fiindcă sîntem încon-jurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoa-ră așa de lesne, și să olergăm cu stăruință în aleroarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Că-petenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus”. Ebrei 12,1,2.

Dar, veți zice, nu am putere să mă despart de păcatele mele. În cazul acesta nu ești departe de împără-tie! Cînd cineva ajunge acolo încît își dă seama că nu este puterea în sine, ci că el depinde întru totul de Dumnezeu, atunci el se așese într-o așa stare a inimii încît Isus poate intra la el și să lucreze pen-tru el, și El este în stare să mîntu-iască.

În capitolul unsprezece din epis-tola către Ebrei, scriitorul ei vor-bește despre bărbați care prin cre-dință săvîrșiră lucruri uimitoare, lucruri ce oamenii nu sînt în stare a le face cu de la sine putere. Ei așteptară de la Dumnezeu putere să săvîrșească imposibilul. El istori-seste despre trecerea Izraeliților prin Marea Rosie, căderea zidurilor Ierihonului, minunatele vietii ale lui Abraam, Moise și onumiți iudecă-tori; el vorbește despre bărbați care „au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat făcăduințe”.

Ei chiar au astupat gurile leilor. Daniel avu această experiență cînd, datorită credincioșiei lui față de Dumnezeu, fu aruncat de Darius Mediul într-o groapă cu lei. Lei din groapă erau flămînzii, lucru ce reiese din aceea că atunci cînd a doua zi potrivnicii lui fură arun-cați în groapă, oasele le fură frînte înainte de a atinge fundul gropii. Și deși Daniel nu avu nici o putere

asupra fiarelor, tuși îi fu cu pu-tință să trăiască în groapa înfome-țaților lei o noapte, în deplină si-guranță. Se poate că el și-o fi re-zezat capul pe unul din ei, drept pernă. Pentru Daniel, în noaptea aceea groapa leilor a fost cel mai sigur loc din toată lumea. De ce? Deoarece credința lui în Dumnezeu aduse din slavă un inger care în-chise gurile leilor așa ca Daniel să nu fie vătămat. Astfel, în slă-biciunea sa el fu făcut tare prin credință.

După ce amîntește aceste minuni ale credinței, apostolul își rezumă argumentarea spunînd: „De aceea, vîzînd că avem un nor așa de mare de martori, care ne vorbesc cum Dumnezeu a săvîrșit lucruri impos-ibile pentru ei prin credință, vă spun că voi puteți săvîrși în același chip lucrarea de biruire a păca-telor ce vă asaltează. Lucrul acesta ne este nouă cu puțință după cum le-a fost și lor”.

Aceasta este solia lui Dumnezeu pentru noi azi. „De aceea”, — de oarece prin credință ne este pusă la îndemînă marea putere a lui Dumnezeu — „să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne în-fășoară așa de lesne... și să ne u-tăm țintă la Isus”. Pentru noi este cu neputință o birui păcatul înșă El poate face imposibilul, și El ne oferă azi ajutorul Său.

Boala păcatului este de nevinde-cat, nu avem „leacuri vindecătoare”, înșă alături de noi stă Medicul cel Mare, care nu a dat greș în nici un caz ce a fost încredințat grijei Sale. El spune: „Îți pot reda sănă-tatea. Dă-mi inima ta, și deși fie nu-ți e cu puțință să birui păcatul, Eu l-am biruit, și-ți voi da și tie biruința”. Apostolul Iuda exclamă: „A Aceluia, care poate să vă vî-zească de orice cădere, și să vă fecă să vă înfățișați fără prihană și nîni de bucurie înaintea slavei Sale”. Vers. 24.

Deci, dacă Dumnezeu este în stare să ne păzească de orice cădere, și El este doritor să facă parte din viața voastră, mai este vreo scuză pentru păcat? Există vreun motiv de ce să nu ne mai preocupăm de slăbiciunea cărnii și să așteptăm de la Isus deplina și totala liberare?

Cineva ar putea spune: „Am să mă strădui cu și mai mare țarie decît oricînd înainte să-mi birui păcatele”. Inșă păcatul nu se biruie prin strădanile noastre. Mai de orabă să spunem: „Bizuindu-mă pe puterea Domnului voi cere biruința asupra acestor păcate”. El Își ia răspunderea, și ne-a făgăduit biruința. Cerînd-o, o putem avea azi și noi.

Hristos este în stare să facă toate acestea. El este chiar dispus să facă lucrul acesta. El Își dădu viața spre a avea privilegiul a o face. Poate aduce cineva vreun motiv de ce ar refuza să-I înăduie Domnului să intre, să-l vindecă și să-l ferească de cădere, și la urmă fără prihană să-l înfățișeze înaintea tronului Ta-tălui Său plin de bucurie?

Experiența lui Petru pe furioasa mare a Galileii ne dă o învățură de mare ajutor. Ucenicii erau în disperare că-și pierd viața, cînd, pe cînd erau cuprinși de groază, vî-zură o formă mergînd pe ape. Aceas-ta le spori groaza pînă în momen-tul în care se auzi o voce liniștitoare și familială spunînd: „Eu sînt; nu vă temeți”. Înțelegînd că era Isus, Petru zise: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-Mi să viu la Tine pe ape”.

Isus îi spuse: „Vino”!

„Petru s-a coborît din corabie, și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus. Dar, cînd a văzut că vîntul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: Doamne, scapă-mă! In-dată, Isus a întins mina, l-a apucat, și-a zis: Puțin credinciosule pen-tru ce te-ai îndoit? Și după ce au intrat în corabie, a stat vîntul”. Mat. 14,29—32.

Dar de ce pentru un moment Petru putu merge pe ape și în momen-tul următor începu să se afunde ata să piară? Intrebarea lui Isus lămurește răspunsul: „Pentru ce te-ai îndoit”? Totul depinde de credință și nădejde la Invățător. Cîtă vreme Petru își păstră privi-rea către Invățător și nu se intere-să cîtuși de puțin de slăbiciunea sa, de greutățile și imposibilitățile ce-i stăteau în față el putu merge pe ape; dar cînd în minte i se fu-risă îndoiala, și gîndi că ar fi im-possibil, în aceeași clipă și deveni imposibil să mai meargă pe ape.

Creștine, te-ai luptat tu îndelung cu păcatul? Valurile furioase ale ispitei te-au acoperit, aproape să te ducă la fund? Ai spus: „Aș dori să umblu pe creasta acestor va-luri; as dori să fiu biruitor asupra păcatului, dar sînt prea slab ca să înfrunt furtuna”? Ai privit și tu la slăbiciunea ta și la forța cu care sporesc ispitele în preajma ta, și aîndînd că este cu neputință a le tine vîept, te lasi doborît?

Atunci ia aminte la vestile bune că încă mai este nădejde. Abateți privirea de la slăbiciunea cărnii, de la insuccesele din trecut, dă uitării cărările întortochiate pe care ai umblat în anii trecuți, și ațîntește-ți privirea la Invățător. Ascultă de cuvîntul Său: „Priviți la Mine, și veți fi mîntuiți toți cei ce se sînteți la marginile pămîntului! Căci Eu sînt Dumnezeu, și nu altul!” Isa. 45,22. El vrea să-și întîndă mina, să te ridice, și să-ți așeze picioarele pe stîncă tare. El te va face în stare să treci biruitor pe talazurile ispitei și greutății. El vrea să aducă sufletului tău de-plină curăție și biruință.

„Duhul și Mîreasa zic: Vino! Și cine aude, să zică: Vino! Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ai apa vieții fără plată”. Apoc. 22,17.

Pământul este plin de semănături. Când vine timpul prielnic, nesfârșite milioane de muncitori, de lucrători ai pământului, ies la lucru. Plugurile mecanice, sau plugurile încă primitive, intră în funcțiune. Pământul se destelenește, se afinează și se brăzdează în lungul și în lăutul lui. Semintele prețioase sînt încredințate acestor braze, și apoi sînt acoperite ca într-un mormînt.

E timpul semănatului. Viața, pe întreaga față a pământului, depinde de semănat. Semănatul de astăzi, asigură piinea de mîine, și astfel viața se continuă neîntrerupt, an după an și generație după generație. „Cît va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul”. Gen. 8, 22. „Dimineța seamănă-ți sămînța, și pînă seara nu lăsa mîna ta să se odihnească”. Ecl. 11,6. „Ferice de voi, care semănați”. Isa. 32,20.

Cine ar putea uita, după ce a avut ocazia să citească măcar o singură dată inegalabilele parabole ale Mîntuitorului nostru Isus Hristos, în legătură cu semănatul și seceratul! „Iată semănatul”, a zis El ascultătorilor Săi, adunați în dimineața aceea frumoasă și însoțită, „a ieșit să semene”. Mîntuitorul a zis așa, pentru că tocmai atunci, la o mică distanță de grupa ascultătorilor, ieșise la lucru, împreună cu atelajul său un lucrător al pământului străbun. Char în clipele acelea, semănatul își arunca semințele prețioase în brazdele mai înainte pregătite ale pământului. Ce învățături adînci și foarte folositoare a scos Mîntuitorul, din lucrarea semănatului, de pe costișa dealului vecin!

Din această parabolă să reținem faptul că sămînța bună care a căzut într-un pămînt bun, nu s-a pierdut, cum s-au pierdut celelalte semințe care nu au avut parte de un pămînt bun. Ea a adus roadă. Una a adus treizeci de semințe asemenea ei, alta a adus șazeci și alta o sută. Într-adevăr că lucrarea aceasta de semănat și de secerat, nu numai că e lăsată de Dumnezeu, dar avem toată convingerea că ea este și binecuvîntată fără întrerupere de Dumnezeu.

A doua parabolă este aceea care seamănă Împărăția cerurilor, cu un om care a semănat o sămînță bună în țarina lui. Vrăjmașul acestui om a venit în timpul nopții, cînd muncitorii oboșiți de lucrul lor, se confundaseră într-un somn adînc. Și el, protejat de întuneric, a aruncat neghina pregătită mai dinainte, în grîul proaspăt semănat, și, ca o

H. ARTINIAN

„Cine seamănă în firea lui pămîntească, va seceră din firea pămîntească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va seceră din Duhul, viața veșnică”. Gal. 6,8.

* * *

nălucă de noapte, a dispărut iarăși în întuneric. Desigur că neghina și-a făcut efectul. Recolta urma să fie compromisă. În aparență nu era decît o singură soluție. Dar gospodarul, la înțelepciunea lui a adăugat și bunătatea față de eventualele pagube inutile. Ascultați pe acest gospodar, care simbolizează pe bunul Dumnezeu, ce dispoziții divine dă slujitorilor săi: „Lăsați-le să crească amîndouă împreună pînă la seceriș; și la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: Smulgeți întii neghina, și legați-o în znopi, ca să o ardem, iar grîul strîngeți-l în grînarul meu”. Mat. 13,24-30.

După ce trec lunile de germinare, de creștere și de maturizare, începe timpul secerișului. Timpul secerișului a fost totdeauna un timp de bucurie și fericire. Oamenii sînt veseli. De-a lungul lanurilor și hol-delor de aur domnește voia bună. secerișul răsplătește toate sacrificiile și toate oboselele. Cînd recolta este adusă acasă și depozitată în hambare, din inima harnicului muncitor, ca prin farmec, dispăre teama. El privește cu încredere în viitor. De acum are iarăși belșug. El, soția lui care a muncit împreună cu el, copiii lor dragi, precum și toți, cei de pretutîndeni, au piinea asigurată. Peste tot e bucurie și oamenii dau slavă lui Dumnezeu.

Viața omului a fost asemănată cu un ogor. Faptele și cuvintele lui, sînt semințele. Cît trăiește în viața aceasta, de la data de cînd a devenit conștient de sine și pînă în ultima zi a vieții sale, el seamănă. Aruncă mereu semințe. Faptele și cuvintele sale sînt tot atîtea semințe aruncate în brazdele vieții sale cît și în brazdele vieții semenilor săi. După aceea vine secerișul.

Dar spre deosebire de lucrarea binecuvîntată a pământului, care fără de schimbare se face totdeauna conform legilor lăuate de Dumnezeu, omul își poate face lucrarea vieții sale pe două căi: pe cale firească și pe cale duhovnicească sau spirituală.

Firească este atunci cînd omul își trăiește viața după a sa găsim de cale, satisfăcîndu-și orice fel de dorință, și neînjînd seamă de nimeni altul din jurul său. Tot ce dorește, face, și nu renunță la nimic ce-i pofteste apetitul său denaturat, și inima sa nerenăscută. El este un om al firii pămîntești.

Viața spirituală, sau duhovnicească, este acea viață care are în vedere, în mod suprem, onoarea Numelui lui Dumnezeu, binele și fericirea semenului, și mîntuirea propriului său suflet. O asemenea viață este consacrată lui Dumnezeu, este luminată și condusă de Duhul Sfînt, este învățată și modelată după Cuvîntul Sfințelor Scripturi, și este supusă legilor țării unde locuiește el în viața de toate zilele.

Viața trăită în firea pămîntească își are roadele sale acum, iar la secerișul de pe urmă, o recoltă care îl va osîndi. Viața trăită în mod spiritual, este o viață frumoasă, sănătoasă, și folositoare. În familie și în societate el apare totdeauna ca un bărbat corect, cinstit, harnic și credincios.

Roadele unei vieți spirituale, sînt roade prețioase și aduse din grădinile veșnic îmbelșugate ale cerului. Primul rod este dragostea. Ea iubește. Bărbatul sau femeia care trăiește viața aceasta, iubește cum a iubit și Mîntuitorul său. Mîntuitorul nostru din motive de dragoste veșnică, și-a dat viața Sa nepătată și prețioasă pe cruce. Omul duhovnicesc, asemenea Lui, iubește cu pasiune. Iubește pe Dumnezeu mai presus de orice și de oricine, și iubește pe aproapele său ca pe sine însuși.

Duhul Sfînt, sub a cărui stăpînire și călăuzire a intrat el, este Duhul dragostei lui Dumnezeu. Cînd el se umple cu Duhul Sfînt, se umple cu dragoste. Viața lui este o viață de

dragoste. Faptele și cuvintele lui au puterea și parfumul dragostei divine.

Ce deosebire între omul firească și omul duhovnicesc!

Ce fel de viață trăim noi în familia noastră, în biserica din care facem parte, și în general în întreaga societate? Trăim viața firii pământești, sau viața spirituală? Dacă în familie și în Comunitate sînt neînțelegeri, dezbinări, ceartă, nemulțumire, critică, judecată și pedeapsă, atunci cu siguranță noi trăim o viață firească, o viață a firii noastre pământești, care nu a fost reînscută, nu a fost înnoibilă, și nu a fost modelată după chipul exemplului divin, adică după modelul Domnului Isus Hristos. El nu a luat încă chip în noi. Hristos nu-și poate trăi viața Sa în noi. Și din cauza aceasta cerul suferă și lumea pătubește.

Dar dacă ne-am predat lui Dumnezeu, și Duhul Lui cel Sfînt ne-a luat în stăpînire și ne-a umplut cu dragoste, atunci viața noastră de familie, de Comunitate și de societate, va fi o viață duhovnicescă. Ea va fi plină cu bunătate, cu bucurie, cu armonie, cu iertare, cu răbdare, cu pace și cu o largă înțelegere a problemelor cu care se zbate fratele meu, sau din care cauză suferă sora mea. Atunci nu vom critica, nu vom osîndi, nu vom disprețui, pentru că dragostea „acopere totul, crede totul, nădărduește totul, și suferă totul”.

În mijlocul unei asemenea familii, ingerii coboară cu plăcere, și le place să zăbovească în sinul ei. Ei sînt martorii nevăzuți ai cuvintelor de amabilitate ce se rostesc de către soț, și ai simțămîntelor de recunoștință cu care sînt recepționate și prețuite de către soție, și invers. Ingerii aud și notează cîntările de laudă și de adorare ale părinților și copiilor și primesc rugăciunile lor din zorii zilei și din faptele serii. Ei aduc binecuvîntări alese și imbelșugate din inima veșnic iubitoare a Tatălui ceresc, și duc mulțumirile și adorarea copiilor Săi de pe pămîntul acesta.

Dacă Biserica noastră va fi plină cu Duhul Sfînt, adică cu Duhul dragostei ea va fi plină cu căldură, cu farmec, cu putere și cu fericire. Pentru oamenii care nu știu încotro să se îndrepte, ea va fi poarta cerului. Iar pentru noi care așteptăm revenirea Mîntuitorului, va fi pregustarea bucuriilor paradisului. „Ia este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvîntare, viață pentru veșnicie”. Ps. 133,3.

Cuvintele de la începutul acestui articol au fost luate din epistola pe care a scris-o marele apostol Pavel către credincioșii din Comunitățile Galatiei. Ele sînt clare, lămurite, și fără putință de a fi răstălmăcite. În lipsa apostolului Pavel, Comunitățile din Galata fuseseră vizitate de către învățători falși. Învățătu-

rile lor nu întăriseră pe credincioșii în latura spirituală. Învățăturile lor treziseră firea pămîntească a omului vechi, cu dorința de a trăi în biserică o viață străină de viața lăsată model de divinitate. Rezultatele s-au văzut repede. Așa zisa slobozenie, ei o foloseau nu pentru trăirea unei vieți libere de păcat, ci pentru trăirea firii pămîntești. Și apostolul Domnului îi avertizează în mod credincios, folosind limbajul figurat al orientaliilor: „Dar dacă va mușcați, și vă mîncați unii pe alții, luați seama să nu vă nimiciți unii pe alții”. Gal. 5,13,15.

El le spune că rezultatul unei asemenea vieți este putrezirea. „Dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică”. Acesta este secerișul dragostei. Este secerișul unei vieți spirituale. Este rodul bine meritat al unei vieți care „nu trăiește după îndemnul firii pămîntești, ci după îndemnul Duhului... În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firii pămîntești, umblă după lucrurile firii pămîntești, pe cînd cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pămîntești, este moartea, pe cînd umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmasie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sînt pămîntești nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sînteți pămîntești, ci duhovnicesți, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi”. Rom. 8,15-9.

Primii doi frați, reprezintă în chipul cel mai elocvent cele două clase. Observați un lucru foarte interesant. Întîi vine cel firească. Căin era fratele mai mare. El era prin

exelență reprezentantul celor care au în vedere numai firea. Abel era mai mic. El a fost prototipul oamenilor duhovnicesți. Deci ce este duhovnicesc, vine mai pe urmă. La fel spune și apostolul Pavel, cînd face comparație între primul Adam și Cel de al doilea Adam, adică Isus Hristos. Mîntuitorul a venit după căderea lui Adam, și a trăit cea mai exemplară și mai spirituală viață cu putință. Primul Adam a murit, al doilea Adam este viu în vecii vecilor. Deci ce este firească va trece, dar ce este spiritual va rămîne, împreună cu Isus, în vecii vecilor.

Despre tînărul foarte valoros și exemplar, Abel, ni se spune că era credincios față de Dumnezeu. Deși el s-a născut în zorii istoriei omnirii, vedea în lucrările și procedeele Creatorului, numai dreptate și milostivire. El a primit cu multă mulțumire și recunoștință speranța mîntuirii. Jertfa lui din oile întîi născute ale turmei, precum și grăsimile acestora, puse pe altarul arderilor de tof, arăta că el se conforma în totul dispozițiilor cerești, asigurîndu-și astfel o conștiință liniștită în legătură cu Creatorul și Mîntuitorul său. Iar de sus din ceruri, Dumnezeu a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui. Focul dragostei divine se coborî asupra altarului, și fumul care se ridică din jertfa mistuită, arăta că ea a fost plăcută și bine primită de Dumnezeu.

Cele două căi se găsesc încă în fața noastră. Ambele ne atrag. Aie-gerea depinde de noi. Calea spirituală este calea cea bună. Ea are făgăduința vieții de acum și făgăduința vieții veșnice. Secerișul dragostei de mine, va fi răsplata alegerii tale de astăzi. „Umblați deci conduși de Duhul, și nu împliniți poftele firii pămîntești”. Gal. 5,16.

VIAȚA VEȘNICĂ ȘI PORUNCILE LUI DUMNEZEU

Urmare de la pag. 6

Păstrînd în mînte definiția lui Hristos că Legea lui Dumnezeu este Legea iubirii, și că pe aceasta se întemeiază Legea și proorocii, putem primi afirmația Lui despre Lege ca drept calea vieții. Nu există o altă cale. „Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste”. 1 Ioan 4,8. Și a cunoaște pe Dumnezeu înseamnă viață veșnică. Ioan 17,3. Deci, dacă nu cunoaș-

tem pe Dumnezeu, dacă nu iubim, și cunoașterea lui Dumnezeu este viață veșnică, iar singura cale să „știm că îl cunoaștem (pe Dumnezeu, este) dacă păzim poruncile Lui”, și păzirea poruncilor este „dragostea lui Dumnezeu”, ajungem din nou la concluzia că Legea lui Dumnezeu joacă un rol de competență în legătura noastră cu Dumnezeu. 1 Ioan 2,3; 5,3. Numai primejduindu-ne sufletele putem s-o neglijăm. Aceasta a fost învățătura lui Isus, și, fiind învățătura lui Isus, ea este și învățătura tuturor celor ce-L urmează.

TE CEREM, VINO, DOAMNE!

In Fața Ta, Părinte, se pleacă azi frăția,
Și toată adunarea imploră bogăția
De har și de-ndurare, — din Dragostea Ta multă, —
Și-a Ta Prezență cerem, — o, ruga ne-o ascultă !

Spre slava Ta zidit-am altar de-nchinăciune,
Pe el nici când să ardă vreun străin tăciune !
Ci ruga noastră pururi plăcută vrem să-Ți fie,
Precum Ți-a fost pe vremuri mirosul de tămâie !

O, pleacă-Ți, Fața, Doamne, spre-acest locaș în care
Poporul Tău Ți-aduce azi sfântă adorare !
Cetate de scăpare fă-l pururea să fie
Oricui, — și nouă, Doamne, de orice vrăjmășie !

Ca stîlpul de lumină, ca norul de umbrire,
Ca stîncă din pustie, — Izvor de răcorire !
Iar cel flămînd de Tine : aici fă să găsească
Oricînd, cu-mbelșugare, din mana Ta cerească !

Oricui Te-o cere, Doamne, în sfîntă umilință,
Zdrobit de-a lui povară : o, dă-i Tu biruință !
Oricine-aici veni-va, — vrăjmaș, prieten, frate:
Să simtă-a Ta prezență și marea-Ți bunătate.

Tot omul să Te știe ! Să cînte-a Tale mile
Și pruncul cel din fașă, și cel sătul de zile ;
Ca să-Ți culegi, o, Doamne, așa cum se cuvine :
Și lauda și slava de-a pururi pentru Tine !

Și-acum : Te cerem, Doamne, — Tu, Creator al firii :
Coboară, ca pe vremuri în Cortul Întîlnirii ;
Sfințește locu-acesta cu-a Ta Prezență sfîntă,
Și curăță-Ți poporul și bine — ne cuvîntă !

Amin !

M. CHELCEA

Curierul
ADVENTIST